"Апо ги отахги da avarevundei ro K.K.E.»

Ν. Ζαχαριάδης

NEA ANATOAH

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ! ατίαθωνα



Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης γιά την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ Ι ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

- ETOΣ 10 -

ΣΑΒΒΑΤΟ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1985

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 4

TIMH APX. 30

ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ TH Σ EIPHNH Σ

Ένα από τα μεγάλα καλά της σημερινής πολιτικής κατάστασης στην Ελλάδα, αποτέλεσμα ταυτόχρονα των οξυμμένων πολιτικών αντιθέσεων και της ανάπτυξης της πολιτικής συνείδησης του λαού (με την πλατειά έννοια), είναι ο εξευτελισμός και το ξεγύμνωμα των πιο έμορφων και αφηρημένων πολιτικών όρων, που γίνονται συνήθως ακαταμάχητο όπλο στα χέρια των δημαγωγών.

Τέτοιος είναι ο όρος «ειρήνη» στις μέρες μας Ειρήνη γενικά σημαίνει όχι πόλεμος. Πόλεμος γενικ ά δεν σημαίνει τίποτα. Πρέπει πάντα να μιλάμε για κάποιο συγκεκριμένο πόλεμο για να τον κρίνουμε. Ο πόλεμος του Γερμανικού ιμπεριαλισμού ενάντια στο λαό μας το 40 ήταν ένας άδικος, αντιδραστικός πόλεμος. Ο πόλεμος των Ελλήνων ανταρτών ενάντια στον Γερμανικό Ιμπεριαλισμό ήταν ένας δίκαιος, προοδευτικός πόλεμος. Ο πόλεμος του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ στο Βιετνάμ ήταν ένας αδικος πόλεμος. Ο απελευθερωτικός πόλεμος του Βιετναμικού λαού ήταν δίκαιος πόλεμος. Στη συνέχεια οι Βιετναμέζοι ηγέτες, τοπικοί ηγεμονιστές οδήγησαν το λαό τους σ' έναν άδικο πόλεμο στην Καμπότζη κι' από τότε ο Καμποτζιάνικος λαός διεξάγει ένα δίκαιο απελευθερωτικό πόλεμο

Όποιοι καλούσαν τους Έλληνες πατριώτες το "42, τους Βιετναμέζους επαναστάτες το '70 και τους Καμποτζιάνους μαχητές το '80 να μην κάνουν πόλεμο, δηλαδή να κάνουν «ειρήνη», δίναν σ' αυτό τον όρο το πιο αντιδραστικό νόημα. Όποιοι αντίστροφα καλούσαν τα ίδια χρόνια αντίστοιχα τους Γερμανούς στρατιώτες, τους αμερικάνους πεζοναύτες και τους βιετναμέζους εισβολείς να μην κάνουν πόλεμο, δηλαδή ειρήψη, δίναν σ' αυτό τον όρο το πιο προοδευτικό νόημα.

Αυτοί που σήμερα ξελαρυγγιάζονται για την ειρήνη στη χώρα μας δεν φροντίζουν να ξεκαθαρίσουν αυτό το ζήτημα. Αν έκαναν κάτι τέτοιο θα ξεσκεπάζοταν σχετικά εύκολα η απάτη τους, γιατί για απάτη πρόκειται.

Όμως τα πράγματα έχουν έρθει έτσι ώστε ήδη αυτό το ξεσκέπασμα νάχει ξεκινήσει ή για την ακρίβεια νάχουν δημιουργηθεί οι προϋποθέσεις yt autó.

Τέτοια προϋπόθεση είναι ότι υπάρχουν τουλάχιστον τέσσερις «ειρήνες» που γεμίζουν τους τοίχους, τις αφίσσες και τον τύπο της χώρας μας. Τουλάχιστον τέσσερις «ειρήνες» που έχουν αποδυθεί σε μία πολιτική εκστρατεία να πείσουν τον λαό, η κάθε μία για λογαριασμό ενός πολιτικού κόμματος. Πρόκειται για 4 κομματικές «ειρήνες».

Είναι η αρχή του ξεγυμνώματος. Η ειρήνη είναι μέρος της πολιτικής, όπως κι ο πόλεμος και η πολιτική διεξάγεται με τα κόμματα και τα κόμμα τα είναι η πιο συμπυκνωμένη έκφραση των τάξεων και των ταξικών συμφερόντων.

Η ειρήνη του ΠΑΣΟΚ λέγεται ΚΕΛΔΕΑ, η Ειρήνη του ΚΚΕεξ ΕΕΔΥΕ, η Ειρήνη του ΚΚΕσ ΑΚΕ και η ειρήνη της ΝΔ, ΚΥΠΑΕΑ. Αυτές οι ειρήνες σημαίνουν πόλεμο και μάλιστα άδικο πόλεμο. Παρά τις επί μέρους διαφορές τους χωρίζονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες, σε δύο μεγάλα πολιτικά στρατόπεδα. Επειδή στόχος τους είναι η «παγκόσμια ειρήνη» αποτελούν αυτές οι «ειρήνες» πολιτικές πλατφόρμες σε παγκόσμιο επίπεδο και τα στρατόπεδα που τις συγκεντρώνουν είναι τα δύο μεγάλα στρατόπεδα του ιμπεριαλισμού η ΕΣΣΔ και οι ΗΠΑ. Οι δύο μεγαλύτεροι εχθροί της ανθρωπότητας.

Τα κόμματα, που προαναφέραμε είναι κόμματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού και σαν τέτοια έχουν και διεθνή πολιτική. Η διεθνής πολιτική της ΝΔ είναι υποταγμένη στα συμφέροντα των ΗΠΑ το ίδιο και КУПАЕА.

Η διεθνής πολιτική, ή για την ακρίβεια όλη η πολιτική του ΚΚΕεξ είναι η πολιτική της ΕΣΣΑ Αυτή είναι η ΕΕΛΥΕ.

Η ΚΕΑΔΕΑ του ΠΑΣΟΚ έχει μια πλατφόρμα ειρήνης, που αποτελεί

τη πιο ισχυρή απόδειξη της φιλορώσικης πολιτικής αυτού του κόμματος. μια πλατφόρμα που ουσιαστικά ταυτίζεται με αυτήν της ΕΕΔΥΕ καθώς θεωρεί την ΕΣΣΛ φιλειρηνική, χώρα.

'Οσο για την ΑΚΕ του ΚΚΕ εσ, αυτή καμώνεται σεμνότυφα πως δεν είναι κομματική και παριστάνει πως είναι ενάντια και στις δύο υπερουνάμεις, πως βρίσκεται ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα της «ειρήνης» στη χώρα μας. Ίσως μέσα στο ΚΚεσωτερικού κάποιες δυνάμεις κάποτε να θέλησαν κάτι τέτοιο όταν κυριαρχούσε σ΄ αυτό σαφώς μια φιλοευρωπαϊκή κατεύθυνση (αν και υφεσιακή απέναντι στην ΕΣΣΔ).

Σήμερα η φιλορώσικη φιλοΚΚεξ φράξια του Κύρκου στο ανέβασμα της μέσα στο ΚΚεσωτερικού έχει σπροίζει και την ΑΚΕ για τα καλά μέσα στο φιλορώσικο στρατόπεδο της «Ειρήνης».

Η δικιά μας θέση για την παγκόσμια ειρήνη είναι ανοιχτά κομματική θέλουμε την μόνη ειρήνη που αξίζει στους λαούς και τη μόνη δυνατή. Αυτήν που θα έρθει με τη συντριβή του ιμπεριαλισμού. Αυτήν που θα έρθει με τη συντριβή των εκμεταλλευτριών τάξεων και των καταπιεστών των λαών σ' όλο τον κόσμο. Τότε θα σταματήσουν οι πόλεμοι,δηλαδή και οι δίκαιοι και οι άδικοι. Μόνο τότε.

Ένα από τα αναγκαία βήματα αυτής της πορείας είναι η συγκέντρωση όλων των δυνάμεων, που μπορούν να συγκεντρωθούν, ενάντια στους μεγαλύτερους σημερινούς εκμεταλλευτές και καταπιεστές, τις δύο υπερδυνάμεις. Αυτές οδηγούν στον λυσσασμένο ανταγωνισμό τους για παγκόσμια κυριαρχία σ' ένα νέο παγκόσμιο πόλεμο. Κύρια πηγή αυτού του πολέμου είναι η ρώσικη υπερδύναμη στο βαθμό, που είναι αυτή που ζητάει μια νέα ανακατανομή του πλανήτη. Αυτός είναι και ο λόγος, που πιο πολύ μιλάει για ειρήνη από τον ανταγωνιστή της και που οι αντίστοιχες πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα έχουν κάνει την «ειρήνη» τους κύριο πολιτικό ζήτημα.

Ειρήνη για τους Ρώσους σημαίνει αφοπλισμό των ΗΠΑ αλλά και της Ευρώπης, που αποτελεί τον κύριο στόχο της ρώσικης επίθεσης.

EYNEXEIA ETH EEA. 3

ΕΡΓΑΤΕΣ - ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ!

Ενώ συνεχίζεται το κύμα της ακρίβειας, που άρχισε με τις γνωστές ανατιμήσεις στο ψωμί και στα καύσιμα, με νέες ανατιμήσεις στα εισητήρια, στα δίδαχτρα και σύντομα στα τιμολόγια των δημόσιων οργανισμών και στα βασικά είδη διατροφής, αγανάχτηση και ανησυχία προκάλεσε στους εργαζόμενους η ανακοίνωση των βασικών αξόνων της οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης, στην ομιλία του Παπανδρέου στην Δ. Ε. Θ.

Ολόκληρος ο προπαγανδιστικός μηχανισμός της Κυβέρνησης. μια σειρά από «επιστήμονες» και « ειδικοί» οικονομολόγοι. «σπουδαγμένοι» τραπεζίτες σαν τον Χαλκιά και πάνω απ' όλα ο ίδιος ο Παπανδρέου, προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα κλίμα τρομοκρατίας στις εργαζόμενες μάζες, πως αν δηλαδή, δεν υποταχθούν στην νέα χειρότερη από κάθε άλλη φορά λιτότητα, η οικονομία και η χώρα θα καταρρεύσουν. Ανακηρύσουν το ταξικό συμφέρον των εκμεταλευτριών τάξεων, του κρατικοχρηματιστικού

ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΑΞΟΝΈΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Στην ομιλία του στη Δ.Ε.Θ. ο Παπανδρέου καθόρισε με σαφήνεια το - βασικούς άξονες της πολιτικής του. Της οικονομικής πολιτικής δηλαδή του κυρίαρχου κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου. Χωρίς να αμφισβητήσει, ούτε στο παραμικρό αυτήν την κυριαρχία, ο Παπανδρέου κάλεσε σε «εθνική ενότητα» τους δύο άλλους τομείς. τον εργαζόμενο λαό και το ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο, για να αντιμετωπιστούν τα βασικά προβλήματα, του εξωτερικού χρέους και την αποφυγή παρέμβασης του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, καθώς και το ζήτημα της «ανάκαμψης» της

Απέναντι στον εργαζόμενο λαό: AITOTHTA KAI

Αυτό είναι το ένα σκέλος της κυβερνητικής πολιτικής. Το κάλεσμα σε «εθνική ενότητα» για τους εργαζόμενους, σημαίνει να πληρώσουν αυτοί την οικονομική κρίση ποι δημιούργησε η αστική τάξη και η πολιτική της. Σημαίνει ακρίβεια, άγρια αύξηση της φορολογίας και της άμεσης και της έμμεσης (μέσα από τις τιμές), κατέβασμα του μισθού και του μεροκάματου, αύξηση της ανεργίας και του πληθωρισμού, αυστηρή περικοπή των κοινωνικών παρογών. Και αυτά, για να μαζευτεί μέχρι και η τελευταία δεκάρα από τους εργαζόμενους, για να πληρωθούν τα χρέη και να αυξηθούν τα κέρδη της ολιγαρχίας.

Βαριά και προσβλητικά λόγια. δείχνοντας το βαθύ ταξικό του μίσος για την εργατική τάξη είπε α Παπανδρέου στη Θεσσαλονίκη:

«Η κυβέρνηση που ενεργεί με γνώμονα το γενικότερο συμφέρον, δεν είναι διατεθειμένη να ενδώσει σε άκαιρες πιέσεις στενών συντεχνιακών συμφερόντων», «Οφείλουν όμως οι εργαζόμενοι κάθε φορά να συσχετίζουν τις εισοδηματικές τους απαιτήσεις με την παραγωγικότητά τους». «Δεν μπορούμε να καταναλώνουμε περισσότερα από όσα παράγουμε».

να δηλώνεται από εκπρόσωπο, του ότι πιο αντιπαραγωγικού, σάπιου και παρασιτικού υπάρχει στην ελληνική κοινωνία, της κοατικόχρηματιστικής γαρχίας, πως η εργατική ταξη απαι-

Είναι τουλάχιστον θρασύτητα.

τεί και καταναλώνει πιο πολλά, από όσο παράγει Και αυτό γιατί η εργατική τάξη τα παράγει όλα σ' αυτή την κοινωνία και παιρνει όλο και πιο λέγα, όσα δηλαδή δεν φτανουν ούτε για την ίδια την αναπαραγωγή της. Και αυτή η αντίθεση δεν μπορεί παρά να οδηγήσει νομοτελειακά στην κατάχτηση από το προλεταριάτο κενός κόσμου ολόκληρου»!

Για ποιά παραγωγικότητα μίλα ο πρωθυπουργός, όταν 400.000 εργατικά χέρια, εξαιτίας της πολιτικής της αστικής τάξης, παραμένουν νεκρά για την παραγωγή, όταν καταστρέφεται στις χωματερές ο μόχθος του αγρότη, όταν κλείνουν εργοστασια, σκουριαζουν μηχανηματα και πετιούνται στο δρόμο χιλιάδες

Αλλά δεν είναι μόνο άυτό. Ο Παπανδρέου στη Θεσσαλονίκη απείλησε ανοιχτά το εργατικό κίνημα. Και θα εφαρμόσει ακόμα πιο ανοιχτή τρομοκρατία απέναντι στον απεργιακό αγώνα των εργαζόμενών. Η ανοιχτή τρομοκρατία, μαζί με την απεργοσπαστισμό και τον εκβιασμό των συνειδήσεων από τις κλαδικές της ΠΑΣΚΕ, θα είναι η μέθοδος για το πέρασμα της νέας μεγαλύτερης λιτότητας.

Απέναντι στο ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο:

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ

Ο Παπανδρέοι στη Θεσσαλονίκη. κάλεσε σε «εθνική ενότητα» και τον «επιχειρηματικό κόσμο» Είναι αυτό, που πρώτα το ΚΚΕξ. και όλος ο οπορτουνισμός μέσα στο κίνημα είδαν, σαν υποταγή τοι Παπανδρέου στο «μονοπωλιακό κεφάλαιο». Δεν είναι όμως έτσι, γιατί ο Παπανδρέου εκφράζει το κυρίαρχο κεφάλαιο στη χώρα, το κρατικόχρηματιστικό. Το κεφάλαιο αυτό. που κάτω από το σύνθημα τοι «σοσιαλιστικού μετασχηματισμοί» επέμβηκε βίαια στον ιδιωτικό καπιταλισμό, με τις «κρατικοποιήσεις» ολοκλήρωσε σε σημαντικό βαθμό την πλήρη κυριαρχία του.

Σήμερα, έχοντας εξασφαλίσει αυτή την κυριαρχία, διαμορφώνει τη νέα του ταχτική. Ο Παπανδρέοι έχει για στόχο, στοι κοινωνικό τομέα την διάσπαση της παλιάς δεξιάς και τη στήριξη του κρατικού καπιταλισμού από τους βιομηχανους. Προσπαθεί να τους καθησυχάσει λέγοντας: «Πρέπει επίσης να διευκρινίσω ότι η κοινωνικοποίηση επιχειρήσεων ή η υποταγή τους. στο φορέα των προβληματικών επι-

κεφάλαιου και των βιομηχάνων, σε «εθνικό συμφέρου» και καλούν την εργατική τάξη σε «κοινωνική συναίνεση», να υποτάξει δηλαδή το δικό της ταξικό συμφέρον, στο συμφέρον των εκμεταλλευτών

Δεν κάνουν τίποτα άλλο όμως έτσι, από το να αποκαλύπτουν σ όλο της το βάθος την χρεωκοπία και την ανικανότητα του ίδιου του συστήματος και της κυβέρνησης, να δώσουν λύση στο βασικό σήμερα πρόβλημα των εργαζομένων, του ψωμιού και της δουλιάς. Αποκαλύπτουν έτσι, τη βαθειά τους κρίση και κάνουν ακόμα πιο χειροπιαστό και σε αυτούς τους εργαζόμενους, που είδαν κάποια ελπίδα στο ΠΑΣΟΚ, ότι το οικονομικό πρόβλημα είναι πρώτ' απ' όλα πρόβλημα πολιτικό. Αυτό σημαίνει, ότι για να αλλάξει η οικονομική κατάσταση του λαού και του τόπου ριζικά, πρέπει να αλλάξουν οι τάξεις που κυβερνάν, που καθορίζουν και εφαρμόζουν την οικονομική πολιτική.

χειρήσεων, δεν είναι αποδεχτή λύση ούτε σαν μέσο εξασφάλισης μόντμης απασχόλησης για τους εργαζόμενους, ούτε σαν μέσο για την κοινωνικοποίηση των ζημιών των ιδιωτών επιχειρηματιών... Να καταλήξουμε σε ορθές λύσεις που θα συμβάλλουν στη δημιουργία ενός προσφορότερου περιβάλλοντος για

επενδύσεις, με γνώμονα πάντοτε το γενικότερο συμφέρου» Και αυτό για να σπάσει το κλιμα της επενδιτικής αποχής, από το ιδιωτικό κεφάλαιο, που έχει επιβάλλει για πολιτικούς λόγους και σαν αποτέλεσμα της διάσπασης της αστικής τάξης, η παλιά δεξιά. Αυτό δεν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΜΑΟ ΤΣΕΤΟΥΝΓΚ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ



TO BOYNG MOYHAN Oxtropone 1935

YACHUA. κοιτάμε τις αγριόχηνες να εξαφανίζονται

zpo, za votid Εάν αποτύχουμε να υτάσουμε στα Με άνει για μας Τείχη δεν είμαστε άντρος.

εμείς που έχουμε ηδη μετρημένα είκοσι χι-

MAGE AL

Ο συρανός είναι μετάλος, τα σύντεσα είναι. Ψηλα στην κοριση του βουνοι. Μουταν Korkers, omiais, separtine huriga ston dozeká dveno Ефигра крагаци за индаго охопи ота ус-

Ποτε θα δέσπων εκά το «κρίξο δράκο

Στις 9 Σεπτεμβρη του 1976 σταμάτησε να χτυπά η καροία του Προεόρου Μαο Τσετούνγκ. Η τάνω από μισό αιώνα πολύπλευρη προσφορά του στην υπόθεση της παγκό- σμιας εργατικής τάξης. τόσο στο τομέα της πράξης όσο και σ' αυτό της θεωρίας τον συγκαταλέγει στους κλασσικούς του μαρξισμού

Οικοδόμησε μέσα από πολί πλοκες πάλες γραμμών ενάντια σε δεξιά αλλά και «αριστερά» οππορτουνιστικά ρεύματο ένα μεγάλο Κομμουνιστικό Κόμμα, εξοπλισμένο με τη μαρξιστική κοσμοθεωρία, με βαθιά και πρωτοπόρα στη σύλληψη ταξική ανάλυση της Κίνας, με πραγματικα μπολσεβικικό στυλ δουλειάς

Καθοδήγησε νικηφόρα την Κινέζικη εργατική τάξη και το λαό ενάντια σε πολλούς και φαινομενικά πανίσχυρους εχθρούς, αποδεικνύοντας ότι όλοι αυτοί δεν ήταν τίποτα περισσότερο από «χάρτινες τίγρεις». Κάτω από τη μεγαλοφιή καθοδήγηση του οι επαναστατικές δυνάμεις της Κίνας σύντριψαν τη φεουδαρχία και τον ιμπεριαλισμό, την κομπραδόρικη μεγαλοαστική τάξη... EYNEXELA ETH SEA, 2

ΕΡΓΑΤΕΣ - ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

νται μέσα στην ίδια την ανάπτυξη

του καπιταλισμού στη χώρα. Μια

ανάπτυξη που σημαδεύτηκε βαθειά

από την εξάρτηση, και την ξενό-

δουλη πολιτική των εκμεταλλευ-

τριών κυρίαρχων τάξεων. Μια πο-

λιτική, που άνοιξε διάπλατα την

ελληνική αγορά στον ιμπεριαλι-

σμό, που καταστρέφει ή αναπτύσ-

σει άρρωστα, μονόπλευρα τις παρα-

γωγικές δυνάμεις. Ο ελληνικός κα-

πιταλισμός στερείται μιας στοι-

χειώδικης βιομηχανικής βάσης.

Στερείται βαριάς βιομηχανίας,

πράγμα που αποτελεί τη μεγαλύτε-

Καμιά πολιτική, στο βαθμό ποι

δεν ξεκινάει από το χτιπημα της

εξάρτησης, που δεν στοχεύει να

βγάλει τη χώρα, έξω από το διεθνή

ιμπεριαλιστικό καταμερισμό εργα-

σίας, που δεν βάζει τις εσωτερικές

βάσεις για την ανάπτυξη βαρειάς

βιομηχανίας, που δεν τονώνει την

εσωτερική αγορά και δεν ενισχύει

το εισόδημα των εργαζομένων, δεν

είναι σε θέση να βγάλει τη χώρα

από την οικονομική κρίση και να

την οδηγήσει, στην ανεξάρτητη

αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη.

πιταλισμός, βουτηγμένος, εξαιτίας

του κρατικού γραφεισκρατικού του

χαρακτήρα και της εξάρτησής του.

στον παρασιτισμό, στη διαφθορά.

στην αντιπαραγωγικότητα και στη

ρεμούλα, δεν είναι δυνατόν, να «α-

νταγωνιστεί» τους αναπτυγμένους

μονοπωλιακούς καπιταλισμούς της

Α Ευρώπης.

Και αυτό, γιατί ο ελληνικός κα-

ρη αδυναμία της χώρας.

ANTISTA Θ EITE!

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΌ ΣΕΛ. Ι

σημαίνει πως η κυβέρνηση, θα σταματήσει τις «παρεμβάσεις» της στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Μέσα από τον δήθεν εκσυχρονισμό του θα συνεχίσει την παρέμβαση και θα καθορίσει με σαφήνεια και κάτω από τον έλεγχο του κράτους, τους δρόμους για τις επενδύσεις του και τα κίνητρα που θα του

Ο Παπανδρέου στη Θεσσαλονίκη ήταν σαφής: « Αλλωστε τα πράγματα απέδειξαν ότι το ΠΑΣΟΚ δεν αποτελεί μια σύντομη παρένθεση όπως ίσως είχε εκτιμηθεί και από μερίδα του επιχειρηματικού κόσμου... Ο επιχειρηματίας οφείλει να αντιληφθεί, ότι οι καιροί έχουν αλλάξει και να προσαρμοστεί στη σημερινή πραγματικότητα... Η ιδια η βιομηχανική πολιτική, που θα ισχύσει και για τον ιδιωτικό τομέα. θα εξασφαλίσει ότι οι διαθέσιμοι επενδυτικά πόροι κατευθύνονται σε βιώσιμους σωστά επιλεγμένους βιομηχανικούς κλάδους».

Πρόκειται δηλαδή για κάλεσμα υποταγής στον κυρίαργο κρατικό καπιταλισμό αλλά και προσπάθεια διάσπασης της Ν.Δ. Είναι φανερό ότι μια τέτοια έκκληση του Παπανδρέου για ενότητα του κεφάλαιου δημιουργεί τρομαχτική ταλάντευση μέσα στη Ν.Δ. ως προς τις προθέσεις του ΠΑΣΟΚ και συνακόλουθα του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου. Αιξάνει δηλαδή τις αυταπάτες του ιδωτικού καπιταλισμού και δυναμώνει την ήδη ανοιχτή πρώτη μεγάλη κρίση της Ν.Δ.

Παραπέρα μ' αυτή του την κίνηση ο Παπανδρέου καλεί τη Ν.Δ. να μην αξιοποιήσει στην πάλη της της ενάντια στο ΠΑΣΟΚ το εργατικό κίνημα, όπως έκανε παληότερα το ίδιο το ΠΑΣΟΚ για να ανέβει στην εξουσία ανάμεσα στο 75 - 81. αλλά να κάνει κι' αυτή ανοιχτό ή κρυφό απεργοσπαστισμό.

Σ' αυτή την κίνηση ο Μητσοτάκης έδειξε κατ' αρχήν ανταποκριση αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά την ηλιθιότητα της Ν.Δ. μπροστά στο ΠΑΣΟΚ.

Το ιδιωτικό βιομηχανικό κεφάλαιο, αντιπαρατίθεται ενιαία με το κρατικό, απέναντι στην εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό. Η πολιτική της λιτότητας, είναι πολιτική και του ιδιωτικού εμποροβιομηχάνικού κεφάλαιου και σαν τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί από τους εργαζόμενους. "Οπως γράφουμε στην ιδρυτική μας διακήρυξη: «Η σύγκρουση ανάμεσα στα τμήματα του κεφάλαιου μιας και αφορά διανομή υπεραξίας και τα αντιπαραθέτει ενιαία στην εργατική τάξη. και το λαό δεν μπορεί να πάρει ανταγωνιστικό χαρακτήρα παρά μόνο μέσα από την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και των αντίστοιχων κατευθύνσεων της άρχουσας τάξης».

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ KAI TO "OPAMA TOY... 2000"

Για τον Παπανδρέου οι αιτίες της κρίσης βρίσκονται στην έλλειψη της δυνατότητας ανταγωνισμού της ελληνικής βιομηχανίας στις ξένες αγορές, μέσα στα πλαίσια του «διεθνούς καταμερισμού της εργασίας». Κατά την κυβέρνηση η έλλειψη αυτή οφείλεται στη χαμηλή παραγωγικότητα εξαιτίας δύο παραγόντων, της χαμηλής παραγωγικότητας του έλληνα εργάτη, και στον μη εκσυγχρονισμό των μέσων παραγωγής, ιδιαίτερα στην έλλειψη νέας τεχνολογίας. Στη βάση αυτής της αντιεπιστημονικής και ξενόδουλης —όπως θα αποδείζουμε παρακάτω- ανάλυσης, ο Παπανδρέου, μέσα από την προηγούμενη ταχτική του, που αναλύσαμε παραπάνω, θέλει να οδηγήσει τη χώρα στο «όραμα του 2.000». Απαιτεί από τον εργαζόμενο λαό... 15 χρόνια λιτότητας για: «Αυτό ποι προέχει είναι η προετοιμασία μας ως κράτους και ως λαού για να απορροφήσουμε τη νέα τεχνολογία, την τεχνολογία του 21ου αιώνα που εξελίσσεται με ταχύτατο ρυθμό. Να ετοιμαστούμε για να χτίσουμε τη Νέα Ελλάδα, τη σύγχρονη Ελλάδα του 2.000». (Από την ομιλία του Παπανδρέου στη AEO)

Όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι. Οι αιτίες της κρίσης, βρίσκο-

> Καμια οικονομική πολιτική, τόσο της αστικής τάξης, όσο και της εργατικής τάξης, καμιά τεχνολογική επανάσταση, δεν μπορεί να πετύχει, αν δεν λύσει το πρόβλημα της ανάπτυξης βαριάς βιομηχανίας που συνοψίζεται βασικά στην παραγωγή σίδερου, ατσαλιού και αλουμινίου. Ένα πρόβλημα που δένεται με μια ανεξάρτητη, αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη.

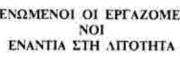
> Αλλά μια τέτοια πορεία δεν μπορούν, ούτε θέλουν να ακολουθήσουν οι εκμεταλευτές του λαού και του τόπου, δηλ. ο ιμπεριαλισμός και η άρχουσα τάξη.

> Μόνο η εργατική τάξη και ο εργαζόμενος λαός κάτω από το δικό τους πολιτικό καθεστώς, της διχτατορίας του προλεταριάτου, είναι σε θέση να οικοδομήσουν τη νέα ανεξάρτητη συσιαλιστική Ελλάδα, της ει ημερίας των εργαζόμενων και της αποκατάστασης της κοινωνικής αδικίας. Να δώσουν το πραγματικό όραμα και τον στρατηγικό στόχο. να εμπνεύσουν το λαό μας:

ENΩMENOI OI EPΓAZOME-NOI

νάσταση είναι αποτέλεσμα της βιομηχανικής ανάπτυξης, γεννιέται πάνω στο έδαφός της και την υπη-

petei.



Πρωταρχικό ζήτημα σήμερα για ολόκληρο τον εργαζόμενο λαό είναι η αντίσταση στη νέα λιτότητα. Και αυτή την πάλη πρέπει οι εργαζόμενοι να την δώσουν ενωμένοι, α-

ENANTIA ETH AITOTHTA HAI THN ANEPLIA

δρέου, δεν κάνει τίποτα άλλο, από το να δυναμώνει την κρίση της οικονομίας, μιας και όλη της η «φιλοσοφία» βρίσκεται στη διεκδίκηση καλύτερων όρων, μέσα στα πλαίσια του ιμπεριαλιστικού καταμερισμού της εργασίας. Μια τέτοια πολιτική, το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να οδηγήσει την αστική τάξη στην αναζήτηση και νέων οικονομικών προστατών, μέσα στα πλαίσια τοι σοσιαλιμπεριαλιστικοί καταμερισμού εργασίας, της KOMEKON.

Ηδη κάτι τέτοιο άρχισε να φαίνεται, όταν οι Ρώσοι με τις νέες συμφωνίες, έρχονται να αντικαταστήσουν τους Γάλλους στην καταλήστευση της αλουμίνας, βασικού συστατικού για την ανάπτυξη της βαρειάς βιομηχανίας στην Ελλάδα.

Όσο για το «όραμα του 2.000» δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από μια απάτη και κομπογιανίτικη θεωρία. Και αυτό γιατί ν τεχνολογική επα-

NEA ANATOAH ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Βαλαωρίτου 1 - Πειραιάς Τηλ. 4928007

Να γιατώ, η πολιτική του Παπαν- νεξάρτητα από πολιτικές τοποθετήσεις και κομματικές ταυτότητες Αυτή την ταξική αγωνιστική ενότητα ανάμεσα στην εργατική τάξη. την αγροτιά, σ' όλους τους εργαζόμενους, πρέπει να αντιπαραθέσουμε στις «εθνικές» ενότητες και στις. κοινωικές «συναινέσεις» της Κυβέρνησης.

Στόχος, η ανατροπή αυτής της πολιτικής, που σημαίνει πανεργατικός επιμόνος απεργιακός αγώνας για πραγματικές αυξήσεις, προστασία του μόχθου του αγρότη και επιδόματα ενάντια στην ανεργία.

 Ο αγώνας ενάντια στην ακρίβεια, ενάντια σε κάθε προσπάθεια κατεβάσματος του εργατικού εισοδηματός, είτε με την κατάργηση της ΑΤΑ, είτε με την κοροϊδία του 2.1% (ΑΤΑ του Σεπτέμβρη), είτε με τυχόν νόμο που θα απαγορεύει για το 1984 τις αυξήσεις, μπορεί να εκφραστει στο αίτημα της διεκδικησης πραγματικών αυξήσεων. Η μαχητική, αγωνιστική διεκδίκηση αυτού του αιτήματος, όχι μόνο μπορεί να διατηρήσει την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης στα επιτρεπτά όρια, αλλά είναι και ο μόνος δρόμος, για να κρατηθεί όρθιο, ότι έχει μείνει ακόμα όρθιο στη βιομηyavia.

 Ο αγώνας ενάντια στην ανεργία, πρέπει να δοθεί σήμερα αποφασιστικά, διεκδικώντας μόνιμη επιδότηση κάθε μήνα, χωρίς προϋποθέσεις όλων των ανέργων. Το αίτημα αυτό εκτός του ότι έχει σαν στόχο την εξασφάλιση των ανεχτών όρων ζωής για τους ανέργους. ταυτόχρονα αποτελεί και το μοναδικό τρόπο για την αποκατάσταση

των ανέργων σε θέσεις εργασίας, ενώ ταυτόγρονα σπάζει το φασισμό που ασκούν στο άνεργο προλεταριάτο, οι κλαδικές του ΠΑΣΟΚ, εκβιάζοντας συνειδήσεις για να τους βάλουν σε δουλειά, δημιουργώντας ταυτόχρονα τραμπούκικες απεργοσπαστικές ομάδες κρούσης

Η διεκδικήση των δύο αυτών αιτημάτων ταυτόχρονα, ενώνει τους άνεργους με τους εργαζόμενους στον αγώνα ενάντια σε δύο εκφράσεις της ίδιας λιτότητας.

Το βασικό όπλο αυτού του πανεργατικού μετώπου σήμερα είναι η απεργία. Και όταν λέμε απεργία, δεν εννοούμε τον εκφυλισμό των 24ώρων, η 48ώρων απεργιών που προώθησε το ψευτο-ΚΚΕ σ' αυτά τα χρόνια. Εννοούμε το σταθερό επίμονο και καλά οργανωμένο απεργιακό αγώνα που θα φτάνει μέχρι το τέλος και θα έχει καθαρούς τους στόχους του. Το τσάκισμα δηλαδή της λιτότητας.

ΨΕΥΤΟ - KKE KAI AITOTHTA

Για την ανάπτυξη του απεργιακού αγώνα είναι απαραίτητο να αποκαλύψουμε το χαρακτήρα τοι ψευτο - ΚΚΕ μέσα στο εργατικό κίνημα: Η κυβέρνηση του Παπανδρέοι δεν θα προσπαθούσε καν να περάσει την πολιτική της, εάν δεν είχε εξασφαλίσει την ανοχή ή και την υποστήριξη τοι Φλωράκη. Το μπλοκ της νέας δεξιάς μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα (ΠΑΣΚΕ -ΕΣΑΚ) παρά την ιδιομορφία του και την πάλη ανάμεσα τους για την ηγεμονία, αποτελεί τον κύριο παράγοντα για το πέρασμα της πολιτικής της λιτότητας μέσα στην εργατική τάξη. Η έκφραση αυτού του μπλοκ της νέας δεξιάς στο συνδικαλισμό είναι η ΓΣΕΕ.

Το εργατικό κινημα πρέπει ενωμένο να ανατρέψει το δυσμενή αυτό παράγοντα. Πρέπει να αποκαλίψουμε ότι το ψευτα - ΚΚΕ χρησιμοποιεί το εργατικό κίνημα, στην κατεύθενση της διεύρυνσης του δημόσιου τομέα και του εκδημοκρατισμού του, δηλαδή της δικιάς του παραπέρα διείσδυσης μέσα στο κράτος. Στην υπηρεσία δηλαδή του κυρίαρχου κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου και του σοσιαλιμπεριαλισμού της Ε.Σ.Σ.Δ.

Πρέπει να αποκαλύψουμε τον υπουλο απεργοσπαστισμό του ψευτο ΚΚΕ,που εκφράζεται με δυο τρόπους: Ο ένας είναι να εκτονώνει το εργατικό κίνημα, μέσα από πρόχειρες συγκεντρώσεις, όπως οι πρόσφατες συγκεντρώσεις έξω από το υπουργείο Εργασίας και κάποιες ανώδυνες 24ώρες απεργίες των οικοδόμων και ο άλλος να μην προβάλλουν τα οικονομικά αιτήματα σαν τα βασικά, να μην προωθούν απεργιακό κίνημα για αυξήσεις, αλλά να εκτονώνουν τους αγώνες μέσα από δευτερεύοντα αιτήματα, όπως στους εργαζόμενους στους δήμους στην τελευταία απεργία, όπου ξεπούλησαν το αίτημα της αίξησης. Όπως ακόμα στους μεταλλεργάτες του Πειραιά, όπου αντί να μπει το ζήτημα των αυξησεων, το συνδικατο μετάλλοι ξεκινάει «αγώνες» για σύνταξη στα 55!

Για την ανάπτυξη του απεργιακού αγώνα πέρα από την αποκάλυψη του απεργοσπαστισμού και του εργατοπατερισμού, πρέπει να εκμεταλλευτούμε τις αντιθέσεις ανάμεσα στην ΠΑΣΚΕ και την ΕΣΑΚ. αλλά και τις αντιθέσεις που ξέσπασαν, τόσο μέσα στην ΠΑΣΚΕ, που δείχνουν ανεξάρτητα από τις παραπέρα εξελίξεις, πως η πολιτική της λιτότητας συναντάει αντιστάσεις και μέσα στους ίδιους τους κόλπους της κυβερνητικής παράταξης, όσο και μέσα στους κόλπους της ΕΣΑΚ. εξαιτίας της ξεπουληματικής στάσης που κρατάει η ηγεσία της συνδικαλιστικής παράταξης του ψευτο - KKE

Όσο δύσκολοι και να είναι οι δρόμοι που πρέπει να περάσει το εργατικό κίνημα για να καταχτήσει την ταξική του ενότητα, τόσο απαραίτητη είναι η δουλειά των κομμουνι στών, όλων των πρωτοπόρων εργατών, για να εντάξουν τον αγώνα αυτό, στον συνολικότερο αγώνα του λαού μας για δημοκρατία, ανεξαρτησία και σοσιαλισμό.

ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. Ι

Οργάνωσε τον επαναστατικό λαϊκό στρατό, μπήκε μπροστά στις ηρωϊκές μάχες του, βάδισε μαζί του στη μεγάλη πορεία, διασχίζοντας την Κίνα απ' άκρη σ' άκρη και τον εξόπλισε με την ταχτική του παρατεταμένου λαϊκού πολέμου. Μπόρεσαν έτσι οι λαϊκές μάζες της Κίνας και πραγματοποίησαν τη δεύτερη μεγάλη επανάσταση του αιώνα μας, σηκώνοντας πάνω απ' την πολυανθρωπώτερη χώρα τον πλανήτη τη κόκκινη σημαία.

Η πρωτοπόρα στη σύλληψη αντίληψη για τον χαρακτήρα της επανάστασης στις καθυστερημένες και εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό φεουδαρχικές, αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες και η ευρύτητα των καθοδηγούμενων από το προλεταριάτο μετώπων, φώτισε σκοτεινές ή αδιευκρίνιστες μέχρι τα τότε πτυχές της προλεταριακής στρατηγικής, πλουτίζοντας έτσι το υπλοστάσιο του μαρξισμού και έδωσε ώθηση στη σκέψη και τη δράση των καταπιεζόμενων μαζών στον αγώνα γι' απελευθέρωση

Εδωσε μεγάλη σημασία και βάθυνε στη φιλοσοφία, ιδιαίτερα μάλιστα στο ακρογωνιαίο ζήτημα των αντιθέσεων. Η φιλοσοφική του συνεισφορά πλούτισε τη διαλεχτική βοηθόντας έτσι το παγκόσμιο προλεταριάτο να ερμηνείει σωστά τα φαινόμενα, να βλέπει τη κίνησή τους και να χαράζει την πορεία του, όχι με «τι χαία» κριτήρια αλλά, μ΄ επιστημονική γνώση.

Αποκάλυψε με συστηματικό τρόπο σ΄ όλο της το βάθος και έκταση τη ρεβιζιονιστική αποστατρία κλίκα των Χρουτσώφ - Μπρέζνιεφ και αντιτάχτηκε στο σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλίσμο. Δεν έδωσε έτσι τη δυνατότητα σε κανένα να τσαλαπατήσει τις αρχές του μαρξισμού λενινισμού, να παρουσιάσει το άσπρο - μαύρο, το σοσιαλφασισμό σαν σοσιαλισμό, τον σοσιαλιμπεριαλισμό σαν προλεταριακό διεθνισμό. Η στάση αυτή αρχών που κράτησε το Κ. Κ. Κίνας με τον ηγέτη του Μάο Τσετούνγκ αναθέρμανε την ελπίδα στις συνειδήσεις των αγωνιζόμενων λαών, βάθυνε τη γνώση και εμπειρία τους, τους έκανε ισχυρότερους στις μελλοντικές πάλες

Υπήρξε γνήσιος διεθνιστής. Βοήθησε μ' ανιδιοτέλεια τους επαναστατημένους λαούς και τις χώρες που αγωνιζόντουσαν για την ελευθερία τους. Η έμπραχτη αλληλεγγύη που επέδειξε η Λαϊκή Κίνα στην Κορέα αλλά και στην Ινδοκίνα βοήθησε στη σταθεροποίηση των λαϊκών καταχτήσεων, αποτέλεσε ένα γερό ράπισμα στο πρόσωπο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι λαοί είδαν στο πρόσωπο του Μάο Τσετούνγκ έναν σύντροφο και φίλο έναν πραγματικό προλετάριο, έναν конпоччоти.

Διατύπωσε τη «Θεωρία των τριών κόσμων» Εδείζε τ' αντιμαχόμενα στρατόπεδα, αποκάλυψε το πραγματικό πρόσωπο των δύο υπερδυνάμεων, την κίνησή τους και το επίκεντρο του ανταγωνισμού τους. Πρόσφερε μ' αυτό τον τροπο στην παγκόσμια εργατική τάξη μια παγκόσμια στρατηγική για την περίοδο που ήδη διαντουμε.

Καθοδήγησε στενά τη σοσιαλιστική οικοδόμηση στη Λαική Κίνα σε όλους τους τομείς. Εβγαλε τη χώρα απ' την μιζέρια, την ανέχεια και τη διαρκή πείνα που την είχαν ρίξει η φεουδαρχία, ο Ιμπεριαλισμός και η ξενόδουλη αστική τάξη. Με την εξαπόλυση του κινήματος που έμεινε γνωστό σαν «μεγάλο άλμα προς τα μπρος» οι παραγωγικές δυνάμεις της Λ. Κίνας γνώρισαν μια πρωτοφανή άνθηση

Ενάντια στις ρεβιζιονιστικές ανοησίες τοι Χρουτσώρ για «κράτος όλου του λαού» που έκρυβε το πάρσιμο της εξουσίας από τα χέρια του προλεταριάτου, έμεινε σταθερός στην αρχή ότι η κύρια αντίθεση στην περίοδο οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια χώρα είναι αυτή μεταξύ του προλεταριάτου και της αστικής τάξης. Αποδεικνύοντας ότι «ρεβιζιονισμός στην εξουσία είναι αστική τάξη στην εξουσία», έδειξε το αληθινό πρόσωπο της Ρωσίας, αποκάλυψε ότι μια νέα αστική τάξη υφάρπαξε την εξουσία, μετατρέποντας έτσι τη πρώτη χώρα της διχτατορίας του προλεταριάτου σε χώρα της διχτατορίας της αστικής

Βγάζοντας τα αναγκαία συμπεράσματα από την καπιταλιστική παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ επεξεργάστηκε και εφάρμοσε τη γραμμή της συνέχισης της πάλης των τάξεων κάτω από τις συνθήκες της διχτατοριας του προλεταριάτου. Εμπνεύστηκε και εξαπέλυσε τη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση, που συντάραζε τις συνειδήσεις σ΄ όλη την ανθρωπότητα, αναθέρμανε τις καρδιές, δυνάμωσε την πίστη στην ακατανίκητη δίναμη του μαρξισμοί, έδωσε νέα ώθηση στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα Αυτό όμως που έχει ιδιαίτερη βαρύτητα, που αποτελεί παρακαταθήκη κεφαλαιώδους σημασίας και ποι προσθέτει μια νέα ποιότητα στον ιστορικό υλισμό είναι η διαπύστωση που ισχύει για την περιοδό της σοσιαλιστικής οικοδόμησης και που λέει ότι «κάνετε τη σοδιαλιστική επανάσταση, και δεν ξέρετε που βρίσκεται η αστική τάξη. Βρίσκεται μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα - είναι αυτοί που βρίσκονται στην εξουσία και έχουν πάρει τον καπιταλιστικό δρόμο». Κι αλλού «Αυτή η χούφτα των ατόμων που έχουν εξουσία στο κόμμα κι έχουν πάρει τον Καπιταλιστικό δρόμο. είναι εκπρόσωποι, της αστικής τάξης μέσα στο κόμμα». Η θέση αυτή, που βγήκε από την αρνητική εμπειρία του προλεταριάτου, μέσα από μια σειρά καπταλιστικές παλινορθώσεις σε σοσιαλιστικές χώρες, κρύβει ταυτόχρονα μέσα της και μια θετική πλευρά. Στο επόμενο κύμα προλεταριακών επαναστάσεων, οι επόμενες κόκκινες χώρες θα ξέρουν καλλίτερα τον εχθρό τους και που, αυτός φωλιάζει, έχουν ήδη μια πρώτη πραγτική εμπειρία αντιμετώπισης τοι

Αυτές οι μεγάλες προσφορές του πρόεδρου Μάο Τσετούνγκ στη θεωρία και πρακτική, που αποτελούν συστατικά στοιχεία της σκέψης Μάο Τσετσύνγκ, είναι που τον συγκαταλέγουν στους κλασσικούς του μαρξισμού, και που κάνουν σήμερα τον κάθε πραγματικό κομμουνιστή να μιλάει για μαρξισμό - λενινισμό - σκέψη Μάο Τσετούνγκ.

- Αιώνια τιμή και δόξα στο Μάο Τσετούνγκ μεγαλύτερο μαρξιστή της επογής μας.
- Ζήτω ο μαρξισμός λενινισμός σκέψη Μάο Τσετούνγκ.

ГРАФЕІА ОАККЕ ΑΘΗΝΑ - ΑΓ. ΚΩΝ/ΝΟΥ 39 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1 THA. 4928007

ΚΙΝΑ: ΞΕΦΡΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗ

Ο «ΠΡΌΛΕΤΑΡΙΑΚΟΣ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ» ΤΟΥ ΚΚΚ

Η μεγάλη αλλαγή η νέα ποιότητα σ' αυτό το ζήτημα, είναι η ανοιχτή εγκατάλειψη του λενινισμού σαν αναγκαίου όρου για την ανάπτυξη των σχέσεων με ένα κομμουνιστικό κόμμα άλλης χώρας. Γι' αυτο χρειάστηκε ν' αλλάξει και το καταστατικό του ΚΚΚ.

Καταστατικό του 1977: «Το ΚΚΚ ενώνεται σταθερά με τα αυθεντικά μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα και οργανώσεις σ΄ όλο τον κόσμο.

Καταστατικό τοι 1982: (Επίθ. Πεκινού αρ. 9 - 83) «πρέπει ν' αναπτύξουμε τις σχέσεις του κόμματός μας με τα κομμοινιστικά κόμματα και τα άλλα πολιτικά κόμματα της εργατικής τάξης των διαφόρων χωρών στη βάση του μαρξισμού και σύμφωνα με τις αρχές της ανεξαρτησίας της τέλειας ισότητας, του αμοιβαίου σεβασμού και της αμοιβαίας μη ανάμειξης στις εσωτερικές υποθέσεις».

Στη βάση λοιπόν της απαλοιφής του λενινισμού, στάθηκαν οι σχέσεις με τους ρεβιζιονιστές της Ευρώπης. Αι ακούσουμε τι λέει ο Μαρσέ (Επιθ. Πεκ αρ. 25 - 82). «Σήμερα το Κ.Κ. Γαλλίας ξεδιπλώνει τις ακούραστες προσπάθειές του στον αγώνα για την κατάχτηση και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργατών, για την ανακάλυψη ενός δρόμου προς το σοσταλισμό... Μια σκιά φάνηκε για λίγο στις σγέσεις ανάμεσα στα δύο μας κόμματα. "Ομως αυτό δεν ειναι παρά ένα παρελθόν. Σήμερα μ' ένα πνείμα που συνίσταται στο να στρέψουμε τα βλέμματά μας προς το μέλλον. θα ξαναβρεθούμε μαζί, χέρι - χέρι. πράγμα που είναι σύμφωνο στις βαθειές επιθυμίες και στα βασικά συμφέροντα των δύο μας κομμάτων και των δύο μας λαών».

Χέρι - χέρι λοιπόν, με το πιο σκληρό ρεβιζιονιστικό - ρωσόφιλο κόμμα της δυτικής Ευρώπης και περασμένη ξεχασμένη η κοσμοίστορική πάλη αρχών τοι '63 με τους Γάλλους ρεβιζιονιστές. Τα ιδια και με το ιταλικό ρεβιζιονιστικό κόμμα, τα ίδια και με το Εσωτερικό. Δεν είναι ότι η Κίνα φτιάχνει σχέσεις μ' αυτά τα κομματα για να απομονώσει τη Μοσχα. Αιτός είναι ένα λόγος. Η βάση όμως αυτής της σχέσης είναι η παντελής εγκατάλειψη των αρχών του μαρξισμού λενινισμού και η υιοθέτηση μερικών αρχών, που η σημερινή ηγεσία του ΚΚΚ ανέσυρε από τις διακρατικές σχέσεις. Μ' αυτή την έννοια «μη ανάμετξη» σημαίνει να μη καταγγέλεις ένα άλλο κόμμα για ρεβιζιονισμό, να μη το καταδικάσεις στο όνομα των ιδιατεροτήτων κάθε χώρας. Η αλλιώς να μη δεχτείς την παγκοσμιότητα των αρχών, δηλαδή την καθολικότητα του μαρζισμού λενινισμού.

Ταιτόχρονα μ' αυτή τη συγκεκριμένη αναγνώριση σαν κομμουνιστικών, των μεγάλων ρεβιζιονιστικών - αντεργατικών κομμάτων της δυτικής Ευρώπης δίνεται ενα χτύπημα αντιδιεθνιστικό σ' ολόκληρο το προλεταριάτο του δείτερου κόσμου.

Μερικοί σύντροφοι είναι ακόμα επιφιλακτικοί στην καταδίκη σαν ρεβιζιονιστικής της σημερινής ηγεσίας του ΚΚΚ εξαιτίας της συνέχισης της υποστήριξης στα λογια από αυτήν, της θεωρίας των τριών κόσμων, ιδιαίτερα λόγω της αντίθεσής της στον ηγεμονισμό ΗΠΑ και ΕΣΣΔ.

Όμως η θεωρία των τριών κόσμων είναι η μετωπική στρατηγική του παγκόσμιου προλεταριάτου και με κανένα τρόπο δεν μπορεί να έρθει σε αντίθεση με τον επαναστατικό προλεταριακό αγώνα σε κάθε χώρα ούτε με τις λαικοδημοκρατικές επαναστάσεις στον γ κόσμο. Ίσα - ίσα αυτά τα κινήματα είναι ο ζωντανός, πρωτοπόρος πυρήνας αυτού του προτσές των τριών κόσμων.

Η ουσιαστικώτερη άρνηση αυτής της θεωρίας αποδείχνεται στην πράξη από την ουσιαστικά φιλορεβιζιονιστική θέση που κράτησε το ΚΚΚ στο Πολωνικό ζήτημα. Η άρνηση της να ταχθεί με το μερος της «Αλληλεγγύης» στην κρίσιμη στιγμή της αναμέτρησης, το κάλε-

σμα σε ενότητα τοι σοσιαλιφασισμού με την «Αλληλεγγύη» τσο όνομα δήθεν της αντιμετώπισης του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Ακόμα και σημέρα μετά το φασιστικό πραξικόπημα υποστηρίζει την σταθεροποίηση του Πολωνικοί καθεστώτος. Τι διαφορά με τις παληότερες θέσεις του ΚΚΚ απέναντι στο πολωνικό προλεταριάτο: (Επιθ. Πεκ. 12 - 1976). Για την εξέγερση των εργατών το 1976. «Η εργατική τάξη κι οι πλατειές λαικές μάξες της Πολωνίας ξέσπασαν σε μια επαναστατική θύελλα... Οι εργάτες έρριζαν συνθήματα με πολιτικο χαραχτήρα όπως «όλη η εξουσία στην εργατική τάξη» «ενάντια στη σοβιετική εκμετάλλευση» με την αιχμή τους απ' ευθείας ενάντια στην κυρίαρχη πολωνέζικη κλικα και τον πάτρονα της στα παρασκήνια, το σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλι-

Αλλά και απέναντι στο Ρώσικο προλεταριάτο η σημερινή ηγεσία τοι ΚΚΚ φερνεται αντιδιεθνιστικά καθώς από καιρό έγει πάψει να καταγγέλει τον καπιταλιστικό χαραχτήρα της ΕΣΣΔ, καθώς και των άλλων ρεβιζιονιστικών χωρών, δηλαδή τον ανταγωνιστικό χαρακτήρα των σχέσεων του λαού με την ηγέτρια αστική ιμπεριαλιστική κλικα. Στα τελευταία ντοκουμέντα του ΚΚΚ έχει εξαφανιστεί ακόμα και ο όρος σοσιαλ - ιμπεριαλισμός για να μένει μόνα έτσι, ξερός, αταξικός και ύποπτος, ακόμα και για τον παληύτερο χαραχτήρα της ΕΣΣΔ. ο όρος του ηγεμονισμού.

Οσο για τον αντιηγεμονιστικό χαραχτήρα της στάσης της απέναντι σε ΗΠΑ και ΕΣΣΔ η σημερινή ηγεσία του ΚΚΚ δεν μπορεί να διαγωριστεί στα σοβαρά από μια ανάλογη στάση, που κρατάνε απέναντι στις υπερδυνάμεις μερικές κυβερνήσεις χωρών του γ' κόσμου. Πουθενά π.χ. στο 12ο συνέδριο, δεν δένεται ο αντιηγεμονιστικός αγώνας των λαών με την επανάσταση. Δεν υπάρχει αναφορά στην επανάσταση, στην κοινωνική ανατροπή σ' αυτές, τις χώρες ποι πραγματοποιείται, ταυτόχρονα με την πάλη ενάντια στον ηγεμονισμό.

Δεύτερον: Δεν υπάρχει πια η θέση για το σοσιαλιμπεριαλισμό, σαν ανερχόμενης υπερδύναμης.

Τρίτον: ενώ στη σχέση της με το Βιετνάμ η Κίνα σωστά του αποδίνει το χαραχτηρισμό του τοπικού ηγεμονισμού, αρνείται να καταδικάσει την Συρία για τη συντριβή του παλαιστινιακού κινήματος πριν λίγους μήνες. Ετσι η έμφασή της στην Καμπότζη και το Αφγανιστάν δεν απέχει πολύ από την ιδιοτελή φροντίδα των δίκων της συμφεροντών.

Με λίγα λόγια πιστεύουμε ότι, αν και ακόμα η Κίνα υποστηρίζει μερικά κινήματα σε ανατολή και δύση, δεν μπορούμε να πούμε ότι σήμερα στέκεται στο πλευρό των λαών. (Εννοειται δε ότι κοιβέντα δεν λέει γιο τα ένοπλα κινήματα τοι Περού και των Φιλιππίνων που καθοδηγούνται από μ.λ. οργανώσεις αντίθετες στη σημερινή κινέξικη ηγεσία).

Η ΠΟΔΙΠΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΧΙΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑ-

Αν θίγουμε εδώ αυτό το ζήτημα, είναι γιατί σήμερα η πραχτική των εχθρών της πολιτιστικής επανάστασης είναι σε θέση περισσότερο από χίλια επιχειρήματα να μας πείσει τόσο για την ορθότητά της σαν πραχτική του κινέζικου κόμματος και λαού, όσο και σαν εφαρμογή της θεωρίας» της συνέχισης της επανάστασης κάτω από τη διχτατορία του προλεταριάτου.

Με τα όσα αναφέρθηκαν προηγούμενα βγαίνει, νομίζουμε, αβίαστα το συμπέρασμα, ότι η γραμμή, που κυριαρχεί σήμερα στην ηγεσια τοι ΚΚΚίνας είναι ο ρεβιζιονεσμός, δηλαδή η άρνηση του μαρξισμού με τη σημαία του μαρξισμού Σήμερα βρίσκονται στην ηγεσία αυτού τοι κόμματος οι συνεχιστές της γραμμής του Πενγκ - Τέγκ - Χουάϊ και ο ίδιος έχει αποκατασταθει. Και αυτός δεν είχε αρνηθεί μόνο το κίνημα της σοσιαλιστικο-

ποίησης της γεωργίας, αλλά είχε ταχθεί κι ενάντια στην σύγκρουση με τον Ρώσικο ρεβιζιονισμό. Αυτός είναι και ο λόγος που η σημερινή ηγεσια δεν έχει αρνηθεί μόνο το Μάο, αλλά έχει ουσιαστικά και στα εσωτερικά και στα παγκόσμια ζητήματα αρνηθεί και το Λένιν. Αυτός είναι ο λόγος, ποι έχει σταματήσει πια κάθε ιδιεολογική αντιπαράθεση στο ρώσικο ρεβιζιονισμό και το ρεβιζιονισμό γενικά. Απ΄ οσο γνωριζουμε η λέξη ρεβιζιονισμός δεν υπάρχει πια στο επίσημο κινέζικο λεξιλόγιο

Η πολιτιστική επανάσταση, είχε σαν σκοπό της την αστική τάξη ποι ήταν μέσα στο κόμμα, ιδιαίτερα «να χτιπήσει αυτά τα άτομα μέσα στο κόμμα, που πήραν τον καπιταλιστικό δρόμο», Μάο - Τσε -Τούγκ (τσιτάτο από το 11ο συνέδριο). Μέσα σ' αυτό το πρωτόγνωρο στην ιστορία πολιτικό κίνημα δεν έλλειψαν τα λάθη κι οι αδιναμίες, αλλά δεν έλλειψε και η αντεπανάσταση που ήταν αναπόφεικτο σε μια τέτοια επαγαστατική παλίρροια να κάνει και το δικό της ελίγμο, και να εγκατασταθεί στο γενικό αρχηγείο της. Δεν έλλειψε ο αριστερισμός ο σεχταρισμός κι όπως σε κάθε επανάσταση έγιναν και πολλές αδικίες, αλλά και βιαιότητες, που δεν ταίριαζαν σ' ένα κίνημα που βασικά είχε σα μέθοδο πάλης την κριτική και την αυτοκρι-

Αυτό δεν πρέπει να μας κάνει να ταλαντευόμαστε ως προς την ορθότητά της. Ούτε και να υπερεξογκώγουμε τις αδυναμίες της.

Υπάρχει μια αντίληψη ότι η Πολ. Επαν χτύπησε τις παραγωγικές δινάμεις και στη θεωρία και στην πράξη.

Αντίθετα ήταν βασικό σύνθημα σ' όλη τη δεκαετία 66 - 76 το σύνθημα: «Να κάνουμε την επανάσταση και να προωθούμε την παραγωγή». Ακριβώς γιατί «Είναι αναγκαίο να συνεχίζει κανείς την επανάσταση στον τομέσ των σχέσεων της παραγωγής να σταθεροποιεί και να αναπτύσσει κανεις τη δημοσια σοσιαλιστική ιδιοχτήσια καθώς και τις άλλες πλευρές των αοσιαλιστικών σχέσεων παραγώγής, έτσι ώστε να μπορούν να αντιστοιχούν καλύτερα, στην ανάπτυξη των παραγωνικών δυνάμεων» (11ο συνέδριο σε μία σύντομη ανασκόπη ση της θεωρίας της συνέχισης της επανάστασης):

Οι 4 διαστρέβλωσαν αυτό το σύνθημα, και αρνήθηκαν την ανάγκη της ειδίκευσης και της τεχνικής διανοητικής δουλειάς. Ιδιαίτερα ο Λιν - Πιάο με την αντίδραστική θέση ότι «Πρέπει να βρούμε το τρόπο ανάπτυξης της σκέψης ώστε ν' αντικαταστήσει τις υλικές δυνάμεις- έκανε ότι μπορούσε για να τις υπονομεύσει μέσα στην πολιτ. επανάσταση. Ποιό ήταν το αποτέλεσμα αυτής της επανάστασης;

σμα αυτής της επαναστασής:

Ήταν ότι η παραγωγή ανέβηκε μέσα στη δεκαετία της πολιτ. επανάστασης στα πιο αλματώδικα ύψη της, με μέσο ρυθμό ανάπτυξης 9° το χρόνο, πράγμα που αναγκάστηκε να ομολογήσει και η ρεβιζιονιστική απόφαση της 6ης ολομέλεις της Πης Κ.Ε.

Αντίθετα από το 1978 μέχρι τα τέλη τοι '82 με την εφαρμογή της καινούργιας γραμμής, που όλο μιλάει για παραγωγή, το μέσο ετήσιο ποσοστό αυξησης της έπεσε στο 5% (Επιθ. πεκ. 6 - 1982). Αλλα και το μεσο ποσοστό αυξησης της συνολικής αξίας της βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής που προβλέπεται από το 60 πεντάχρονο 1980 - 1985 είναι 4".

Ότι και να λέει η σημερινή ηγεσία, όπως και να ξαναγράψει την ιστορία, ένα είναι σίγουρο ότι ούτε η αντεπανάσταση, ούτε ο αριστερισμός είχανε το πάνω χέρι στην πολιτιστική επανάσταση.

στην πολιτιστική επανάσταση.
Υπάρχει η αντίρρηση ότι σ
αυτή την περίοδο, διαλύθηκε ή
μισοδιαλύθηκε το κόμμα: Καλα κανουμε κι είμαστε αι στηροί στα
ζητήματα της κομματικής συγκρότησης, όμως πριν καταλήξουμε σ
ένα τέτοιο συμπέρασμα νομίζουμε
ότι θα πρέπει να πάρουμε υπ' όνη
μας, ότι ο κύριος στόχος της πολιτ.
επανάστασης ήταν μέσα στο κόμμα. Είτε ισχυει κυριολεχτικά η

έκφραση του Μάο, ότι η αστική τάξη είναι μέσα στο κόμμα, είτε μ αυτή τη θέση υπονοείται ότι μέσα στο κόμμα είναι μόνο οι πολιτικοί της έκφραστές (από τη μεριά μας πιστεύουμε στο πρώτο) είναι σίγοιρο ότι ο στόχος είναι μέσα στο κόμμα. Κι αυτό φέρνει τη θεωρία για το κόμμα, το ίδιο το κόμμα μπρος σε ένα τεράστιο θεωρητικό και πραχτικό πρόβλημα.

Επιτρέπεται το κόμμα, ποι καθοδηγεί τις μάζες, να τις καλέσει σ' ένα επαναστατικό, τεράστιας έκτασης, κίνημα κριτικής - αυτοκριτικής ενάντια σ' ένα κομμάτι του, ενάντια μάλιστα σε καθοδηγητικά στελέχη του;

Κατ' αρχήν πρέπει να προσαρμοστεί κανείς με την ιδέα, του πως μπορεί το καλλίτερο πράγμα μέσα στην κοινωνία, το κομμοινιστικό κόμμα, νάχει μέσα και του και το χειρότερο κορμάτι της. Πρέπει εδώ να επιστρατεύσουμε και τη δικιά μας πείρα, του στο κάτω - κάτω δεν φτάσαμε καν στην εξουσία. Ας αφήσουμε τους Σιάντους και τους Κολιγιάννηδες. Εδώ, μέσα στις μικρές μας οργανώσεις, στην μικρη μας χώρα, όπου ένα ποτάμι αίμα μας χωρίζει, από την εξουσία, είχαμε στην καθοδήγησή μας ένα αστικό στοιχείο σαν το Μπίστη, έναν παληάνθρωπο, που δεν συναντάς εύκολα στην κοινωνία, και τόσοι απλοί οπποριουνιστές πέρασαν από τις γραμμές μας ποι είδαμε πόσο άσχημα κατρακύλησαν, αλλά και καλούς αγωνιστές πίδαμε να αδυνατίζουν και να πέφτοιλ

Ακόμα δίπλα μας ζούμε μέσα στο ψευτο - ΚΚΕ παλησύς αγωνιστές, θηρία και γενναίους ανθρώπους, πούχουν γινει θλιβεροί ρεβιζιονιστές και σοσιαλφασίστες. Ψανταζόμαστε τι θα τράβαγε ο λαός μας αν αυτοί οι άνθρωποι έρχονταν ποτέ στην εξουσία.

στην εξουσία.
Γιατί να μη βλέπουμε τα αστικά στοιχεία μέσα σ' ένα κομμουνιστικό κόμμα στην εξουσία: Όταν άλλη πολιτική μορφή δεν υπάρχει για να χωθεί μέσα ένα αστικό στοιχεία στην περίοδα του σοσιαλισμού: Όταν η ίδια η εξουσία θα μπορεί να μετατρέψει τους υπηρέτες του λαού, σε δυνάστες: Αυτό δεν είναι αναρχισμός Είναι μια αναγκαιότητα όσο θα υπάρχει ο κοινωνικός καταμερισμός της εργασίας μέχρι τον κομμουνισμό

Σήμερα δεν χρειάζετοι νάναι κανείς Μάο - Τσε - Τοινγκ για να το δει αυτό. Δεν είναι 1960 είναι 1984. Και μπροστά μας καμαρώνει η ΕΣ-ΣΔ, ο μεγαλυτέρος φασισμός παιχει γεννήσει η ιστορία. Κι αυτό το τέρας γεννήθηκε από το καλλίτερο πράγμα, ποι: γνώρησε ο κόσμος, τη Ρώσικη επανάσταση και τη σοσιαλιστική ΕΣΣΔ.

Πώς λοιπόν θα λύσουμε αυτό το πρόβλημα που έλαχε σ' αυτόν το βαθή τολμηρό μαρξιστή το Μάο - Τσε - Τούνγκ, να το λύσει στις αρχές της δέκαετίας του '60.

Ενας τρόπος είναι να κόψουμε μερικά κεφάλια. Το έκανε ο Στάλιν κι αυτά πολλαπλασιαστηκαν και κρυφτηκάν πίσει του Εύκολα πήραν την εξουσία.

Ένας άλλος τρόπος είναι να εφαρμόσουμε την κριτική - αυτοκριτική μέσα στο κόμμα μας Ν΄ αναπτύξουμε το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και να καλεσούμε σε μεγάλες συζητήσεις τα μέλη μας. Σε μια μεγάλη εσωκομματική εκστρατεία Κι αφού ξεκαθαρίσουμε τα νέα αστικά στοιχεία, να βγούμε στις μάζες και να πούμε: Τώρα το κόμμα είναι καθαρό. Η εξουσία του προλεταριατοι είναι καθαρή Μπορείτε πάλι να μας εμπιστευθείτε.

Αυτό είναι καλό. Αλλά δεν φτάνει Κι έχει μέσα τοι ένα μεγάλο λάθος αρχής. Βγάζει τις μάζες έξω από την ταξική πάλη. Την πάλη με την αστική τάξη, σ' οποια μορφή. πρέπει να την δωσουν οι ίδιες οι μάζει μ' επικεφαλής το κόμμα τοι προλεταριάτου. Αυτές θα οικοδομήσουν τη νέα κοινωνία. Η ίδια η δικιά τους κομμουνιστική συνειδηση η πολιτική συνείδηση των μαζών, θα αναπτυχθεί μέσα από την ταξική πάλη Μόνο η δικιά τους πείρα και γνώση είναι η πραγματική εγγύηση για το σοσιαλισμό. Όπως αυτή η δικιά τους γνώση και σενείδηση καθοδηγημένη από το

προλεταριακό κόμμα τις οδήγησε στην εξουσία, αυτή η ίδια θα τις κρατήσει και στην εξουσία. Το κόμμα δεν παίρνει την εξουσία για λογαριασμό των μαζών, αλλά τις καθοδηγεί σ' αυτήν.

Ετσι έλυσε το πρόβλημα ο μεγαλυτέρος μαρξιστής της εποχής μας Κάλεσε τις μάζες, με επικεφαλής το ΚΚΚ, να ξετρυπώσουν, να αναμορφώσουν ή και να καθαιρέσουν τα στελέχη, που πήραν τον καπιταλιστικό δρόμο. Κι έτσι ν' ανεβάσουν κι οι ίδιες την πολιτική τους συνειδηση, να γνωρισουν όλα τα πρόσωπα μιας εκμεταλλευτρίας τάξης προικισμένης όχι μόνο με την πλούσια πείρα των 300 χρόνων δικιάς της πολιτικής κυριαρχίας. αλλά με τα χιλιαδές χρόνια πείρας όλων των εκμεταλλευτρίων τάξεων

Αυτό δεν είναι αντίθετο με το Μαρξισμό - Του - ίσα είναι η ψυχή του. Παραθέτουμε το παρακάτω απόσπασμα (Κ. Μαρξ - Ταξικοί αγώνες στη Γαλλία).

«Αυτός ο σοσιαλισμός είναι η συνέχης κυριξη της επαναστασης. είναι η ταξική διχτατορία τοι προλεταριάτοι, σαν αναγκαίο μεταβατικό σημείο για να φτάσουμε στην εξάλειψη των ταξικών διαφορών εν γένει, στην εξάλειψη όλων των παραγωγικών σχέσεων όπου πανω τοις στηριζονται, στην εξάλειψη όλων των κοινωνικών σχέσεων των αντίστοιχούν σ' αυτές τις παραγωγικές σχέσεις, στην ανατροπή όλων των ιδεών, ποι προέρχονται από αυτές τις κοινωνικές σχέσεις».

Δει γομίζουμε ότι υπάρχει μια άλλη μεθοδός. Το ζήτημα είναι πως οργανώνονται μια τέτοια πάλη θα διαφυλαχτεί ο δημοκρατικός σιγκειτρωτισμός, ο καθοδηγητικός ρόλος τοι κόμματος, η διατήρηση της σιδερένιας προλεταριακής ποιθαρχίας: Και στο ζητημα αυτο the πρέπει να κανοιμέ μια βαθεία, σιστηματική έρει να και να διδαχτοιμε από την εμπειρία της ΚΚΚίνας. Πάντως δεν νομίζουμε, ότι τέρα από τους αναγκαίους, ισως, τρανταγμούς που πέρασε αυτό το κόμμα καθώς αντιμετωπίζε για πρωτη: φορά ενα τοσο πολυπλοκό κομματικό πρόβλημα καθοδήγησης δεν τομίζουμε, ότι κλονίστηκε σοβαρά. Απόδειξη η εικολία με την οποία εμποδίστηκε η διασπαστική πρω σπάθεια των τεσσάρων. Η καθαίρεσή τους χωρίς να χυθεί αίμα στην πελώρια αυτή χώρα.

Μερικοι συντροφοί λένε. Μα αν ήτανε σωστή η πολιτ. επανάσταση τότε γιατι ήρθαν οι δεξιοι στη συνεχεια: Γιατι αυτή η επανάσταση που κατευθύνσταν εναντίον του δεν εμπόδισε την ανοδό τους στην εξουσία:

Κατ' αρχην σ' αυτό το ερώτημα υπάρχει μια σύγχυση στην έννικα τοι σωστός. Εάν το σωστός χρησιμοποιείται με την έννοια του δίκαιος. Τότε πρέπει να απαντήσουμε ότι αυτό είναι ανεξάρτητο από το αποτέλεσμα. Το β αντάρτικο στην Ελλάδα ήταν δίκαιος επαναστατικός αγώνας. Όμως δεν πέτυχε το πτόχο του, τουλάχιστο προσωρινά, και νικήθηκε. Μια επανάσταση δεν μπορεί να κριθεί από το αποτέλεσμα της, είναι έτσι κι αλλοιώς σαν μια κίνηση των μαζών, δικαιωμένη ιδικαιωμένη βέβαια και στη βάση της επιχειρηματολογίας ποι προη-

Ο Μαρξ παρ' όλο που διαφωνησε με την Παρισινή κομμοίνα, στάθηκε ολόπλειρα μόλις αυτή ζεαπασε στο πλευρό της Η ιστορια απόδειζε ότι αυτή η χαμένη επανασταση πρόσφερε στο παγκόσμιο προλεταριάτο, πιο πολλά από δέκα κερδισμένες, με την τεράστια περια της αναγκαιότητας της διχτατορίας του προλεταριάτου, που της πρόσφερε

Εαν το σωστός παίργει την έννοια του σωστά καθοδηγημένος δικαιος αγώνας τότε η παραπάνω ερώτηση χρειάζεται μια διαφορετική απάντηση γιατί σημαίνει ότι έχουμε ήδη συμφωνήσει στην αναγκαιότητα της πολιτιστ. επανάστασης.

Η ΣΤΑΣΗ ΜΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΚΚ ΚΙΝΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΑ

Το εήτημα της διχτατορίας του προλεταριάτου στην Α.Δ. της Κίνας δεν έχει κλείσει. Οσο πιστευούμε ακράδαντα ότι η σημερινή της ηγεσία είναι ρεβιξιονιστική και επιχειρεί μεθοδικά να παλινορθώσει τον καπιταλισμό, άλλο τόσο ειμαστε πεισμένοι ότι θα συναντήσει τεράστια εμποδία στο δρόμο της, κί ότι η νίκη της κάθε άλλο παρα είναι εξασφαλισμένη.

Οι σύντροφοι, ποι βιάζονται να δοιν στην Κίνα την εξέλιξη της Σοβιετικής Ενωσης, στην πραγματικότητα κάνοιν ένα λαθός εποτιμησης της σημασίας και τοι χαραχτήρα της πολ. επανάστασης, ένα λαθός εποτιμήσης τοι Κ.Κ.Κινας και τοι ιδιού τοι κινέζικου προλετοριάτου

Οι σταθεροί και πατημένοι μαρξιστες «λενινιστές μέσα στο Κ.Κ.Κ όεν μπορεί να είναι ένας μικρός αριθμός Θα πρέπει να είναι μια πολύ μεγάλη αναλογικά μάζα μελών τοι ΚΚΚ Αιτή είναι μια οισιαστική διαφορά από την ΕΣΣΔ τοι Χρούτσων όποι η ανοδός των ρεβιζιονίστων στην ηγέσια των ανατ χώρων αφησε άναιδο, και ιδεολογικά άφπλο το αντίστοιχο προλεταριάτο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΌ ΣΕΛ. Ι

Ειδικώτερα στην Ελλάδα το ρωσό - φιλο κίνημα Ειρήνης είναι το πρόσχημα για την εξύμνηση του ρώσικου ιμπεριαλισμού, είναι ο εξωραϊσμός σαν δήθεν φιλειρηνιστών των σφαγέων του Αφγανικού λαού και των καταπιεστών - δυναστών όλης της ανατολικής Ευρώπης.

Η δική μας κομματική θέση για την ειρήνη σημαίνει αδιάκοπη πάλη για το ξεσκεπασμα του σοσιαλιμπεριαλισμού σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, όπου η φιλά - σοσιαλιμπε ριαλιστική ιδεολογία κυριαρχεί, σημαίνει υποστήριξη όλων των κινημάτων στον κόσμο που αντιστέκονται έναπλα ή όχι στην Ρώσικη υπερδύναμη, σημαίνει ακόμα και άρνηση του αφοπλισμού της Ευρώπης, δηλαδή των ιμπεριαλι στικών χωρών β΄ κατηγορίας απέναντι στην ΕΣΣΑ.

Ταυτόχρονα η κομματική μας θέση είναι η υποστήριξη όλων των αντιαμερικάνικων κινημάτων ένοπλων ή όχι στον πλανήτη, είναι το ξωπέταγμα των βάσεων και η έξοδος από το NATO, είναι η πάλη μας ενάντια στην αμερικανόφιλη «Ειρήνη» της Ν.Δ.

Η αμερικάνικη «ειρήνη» είναι η διατήρηση της κυριαρχίας οικονομικής και πολιτικής, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στον κόσμο, είναι η αξιοποίηση της ρώσικης επιθετικότητας για να μπούν κάτω από την «προστασία» των ΗΠΑ οι χώρες του β΄ κόσμου. Είναι οι φασισμοί της Χιλής και της Τουρκίας και οι επεμβάσεις στο Σαλβαντόρ και τη Νικαράγουα. Όχι, ο λαός μας δεν χρειάζεται τέτοιους πλασιέ της «ειρήνης» τέτοιους φαρισαίους, που εκμεταλλεύονται τον πόθο του για ένα κόσμο δίχως πόλεμο για να τον αφοπλίσουν απέναντι στον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό, για να τον τρομοκρατήσουν με τα πυρηνικά τους και τα θωρηκτά τους, έτσι ώστε να εναποθέτει την ύπαρξή του στη μία ή την άλλη υπερδύναμη.

Η ιστορία της ανθρωπότητας έχει αποδείζει ότι στο τέλος κάθε υπερδύναμη νικιέται από τους λαούς, γιατί αυτοί κινούν την ιστορία, γιατί στο κάτω - κάτω αυτοί παράγουν και χειρίζονται ακόμα και τα μέσα της καταστροφής.

Όταν αυτοί εξεγερθούν καμμιά δύναμη δεν μπορεί να τους αντιστα-

Αυτή είναι η λαϊκή, η προλεταριακή αντίληψη για την ειρήνη, η μόνη σωστή κομματική αντίληψη.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΔΕΞΙΑ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ - ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Το τελευταίο διάστημα, όλο και περισσότερο γινόμαστε μάρτυρες, μιας κρίσης στο Κόμμα της Ν.Δ., που πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις με την αποχώρηση του Στεφανόπουλου και την δημιουργία της «Δημοκρατικής Ανανέωσης».

Αλλά είναι τελευταία αυτή η διάσπαση: Τελείωσε ο κύκλος των αποχωρήσεων από την Ν.Δ.: Η ειμαστε στην αρχή μιας αθεράπευτης κατάστασης: Αυτά είναι μερικά ερωτηματικά που δεν απασχολούν μόνο τα μέλη και τους οπαδούς της παλιάς δεξιάς αλλά ευρύτερα τον Ελληνικό λαό.

Η ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥ-ΛΟΥ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΕΞΙΑΣ

Είναι βέβαιο, ότι η κίνηση του Στεφανόπουλου συρρίκνωσε τον πόλο της παλιάς Δεξιάς και ηρθε να αποδείξει για άλλη μια φορά, ότι ο ισχυρός ανερχόμενος πόλος της Ελληνικής αστικής τάξης είναι η νέα Δεξιά.

Μπροστά στην πραγματικότητα αυτή, ένα κομμάτι της αστικής τάξης το ιδιωτικό κεφάλαιο, μετά από μια περίοδο σύγκρουσης με το ΠΑΣΟΚ «κατανόησε», ότι δεν μπορεί να ανταποκριθεί στην επίθεση του ισχυρότερου κρατικό - χρηματίστικού κεφάλαιου και γιαυτό πρέπει να υιοθετήσει την πολιτική τόυ «διαλόγου» με την κυβέρνηση Αυτή την πολιτική άλλωστε έχει εγκαινιάσει ο Παπανόρεου, στη συνάντηση που είχε πρόσφατα και «αθόρυβα» με τον Πρόεδρο τοι ΣΕΒ,
την ίδια πολιτική ανάπτυξε ο Σημι-

Αυτή ακριβώς την πολιτική «για ένα ηπιότερο και υψηλότερου επιπέδου πολιτικό διάλονο», έρχεται να εκφράσει, όπως χαρακτηριστικα διακήρυξε, ο Στεφανόποιλος Μια στάση ύφεσης και συνδιαλλαγής απέναντι στο ΠΑΣΟΚ, όταν σήμερα δεν βρισκόμαστε στα 1981, ούτε στα 1984, σαφως δείχνει την αδυναμια της παλιας δεξιας, κανόντας ένα κομματι της να ζητήσει συμμετοχή από το πιάτο της εξουσίας και να το ονομάζει αυτό «Ισοπολιτεία και Συμμετοχική Δημοκρατία» (Ι-δρυτική Διακήρυξη της «ΔΗ ΑΝΑ» 7.9)

Ηδη, μετά τις εκλογες της 2 Ιουνή, που έγινε φανερο ότι το ΠΑ-ΣΟΚ δεν είναι προσωρινά στην εξουσία, άρχισαν να αποχωρούν από την Ν.Δ. δειλά - δειλά βουλευτές και πολιτευτές π.χ. Γενηματάς, Διβανός, Μπουτός κ.λπ. και όλα αυτα γιννόντουσαν χωρίς να τηρεί ο Μητσοτάκης αυστηρή στάση απέναντί τους, αλλά πάντα κριτική και καλόπιασμά.

Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΧΑΙΔΕΥΕΙ ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟ

Ν.Δ δεν ξεκινάει μια επιθετική πολιτική απέναντι στη «ΔΗ ΑΝΑ »... Αυτό άλλωστε γίνεται φανερό αν παρακολοιθήσουμε τον τύπο της παλιάς Δεξιάς. Ενώ σύσσωμος ο τίπος αυτός καταδίκασε τον Στεφανόπουλο και υποστήριξε τον Μητσοτακη, εντούτοις υπάρχουν αρθρα. που καλλιεργούν την γέφυρα Γράφει η Μεσημβρινή στις 6.9 -Η Ν.Δ. διασπάστηκε αλλά ΟΧΙ ΑΝΕ-ΠΑΝΟΡΘΩΤΑ. Ο Μητσοτάκης τα γαλαγε με τον Στεφανόπουλο αλλ' ΟΧΙ ΑΝΑΠΟΤΡΕΠΤΑ. Μερικά στελέχη βιάστηκαν να φύγουν απ' την Ν.Δ αλλ' όχι ΑΝΕΠΙΣΤΡΕ-ΠΤΙ. Διαφορές ανέκι ψαν αλλ. ΟΧΙ ΑΓΕΦΥΡΩΤΕΣ»

Ακόμη και η Βραδύνη στις 7.9 την στιγμή που ανακοινώ νει το νέο κόμμα τοι Στεφανόπουλου προβαλει πρωτοσέλιδα την θέση «Μητσοτάκης: ΔΕΝ ΑΝΤΙΔΙΚΩ» Από όλα αυτά βγαίνει το συμπέρασμα οτι έχει δίκιο ο Στεφανόπουλος που όπλώνει πως περιμένει κι άλλους και φαινεται ότι δεν είναι λίγοι αυτοί, που περιμένουν το συνέδριο

Η ΚΡΙΣΗ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΣΤΗ Ν.Δ.

Είναι σίγουρο λοιπόν, ότι το καζανι βράζει στη Ν.Δ. και όσο θα αδυνατίζει ο ρόλος τοι σμερικάνικου παράγοντα στη χώρα, άλλο τόσο θα τους καλλιεργεί αυταπάτες με την πανπόνηρη πολιτική του ο Παπανδρέου, θα τους απομονώνει, θα τους διασπάσει και θα ισχυροποιεί την θέση του, την δύναμη του κρατικόχρηματιστικοί κεφάλαιοι και του Ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Εχριμε λοιπόν να κανουμε με αρνητικούς αντικειμενικούς παράγοντες που την Ν.Δ. την σπρωχνουν στην κρίση, αλλά συγχρόνως και για μια βαθεία σηψη, που
κατατρώει αυτό το κόμμα που είχε
μάθει να διατηρεί την συνοχή του
μόνο όταν βρισκεται «εντός του
νυμφώνος» Μήπως, όμως αυτό σημαίνει, ότι ο Στεφανόπουλος πέτυχε
διάνα στην πολιτική του; Μήπως,
θα αδυνατίσει η Ν.Δ. και θα ισχυροποιηθεί η «Δημοκρατική Ανανέωση»:

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑ-ΝΟΠΟΥΛΟΥ



Από τότε ήταν φανερά, ότι μέσα στη Ν.Δ. υπήρχαν υποστηρικτές αυτής της φυγόκεντρης τάσης πράγμα που επαληθευτηκε σύντομα με τον Στεφανόπουλο. Αλλά σημερα γιατί ο Μητσοτάκης ακολουθεί την ιδια πολιτική; Σιγουρα υπάρχουν δύο από κοινού λάγοι: α) Γεντκά η Ν.Δ. απέναντι στο ΠΑΣΟΚ, αλλά και συνολικά στο φιλορώσικα μπλοκ ακολουθεί μια στάση που δείχει ότι έχει αυταπάτες. Και β) είναι βέβαιο, ότι υπάρχουν φανεροι και κρυφοί υποστηρικτές τοι. Στεσαμέστουλοι στον Ν.Δ.

Φανόπουλοι στην Ν.Δ. Έτσι και μόνο εξηγήται γιατί η

Οσο όμως παρατηρεί κανείς τις πολιτικές εξελίξεις, διαπιστώνει την όλο και μεγαλύτερη όξυνση του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων στην περιοχή και στη χώρα μας και τη διάσπαση της αστικής τάξης σε δύο πόλους κι αυτό σημαίνει, ότι ενδιάμεση αστική πολιτική δύναμη, δεν μπορεί σοβαρά να σταθεί και να αντιμετωπίσει αυτή την πόλωση, Ιδιαίτερα ο Στεφανόπουλος που κουβαλάει την παράδοση της παλιας Δεξιάς, οντας, πλαισιομένος από φασιστικά και αντικομμουνιστικά στοιχεία, έχοντας από τώρα στις διακηρύζεις του εθνικιστικές τοποθετήσεις είναι σίγουρο ότι δεν πρόκειται να έχει πολιτικό μέλλον.

Αλλωστε. ενώ μέσα στη Ν.Δ. αποτελούσε τον εκφραστή ισχυρής αντιπολίτευσης, τελικά δεν μπόρεσε να αποσπάσει ούτε αυτούς με τους οποίους ξεκίνησε. Το ότι τον ακολούθησαν 9 βουλευτές, απόδειξε την ορθότητα της εκτίμησης μας στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας για την ισχυροποίηση Μητσοτάκη και Αμερικάνων καθώ; και την υποστηριξη προς αυτόν της φιλοευρωπαικής Καραμανλικής γραμμής Είναι χαρακτηριστικό. ότι το Σάββατο 7.9 στην περιοδεία που πραγματοποίησε ο Μητσοτάκης στην Θεσσαλονίκη, με βασικό σκοπό να περιορίσει την κίνηση του Στεφανόπουλου, είχε στο πλευρό του τον Αχιλλέο Καραμανλή.

Βέβαια θα ήταν πιο χειρότερα τα πράγματα για τον Στεφανόπουλο, αν ο Μητσοτάκης δεν κρατούσε αυτή την διστακτική στάση

Η ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΕ-ΞΙΑΣ

Ένα τελευταίο ζήτημα έχει να κάνει με τα μέλη και τους οπαδούς της παλιάς Δεξιάς. Όσο και αν δεν έχουμε να κάνουμε με ένα ζωντανό και κινητοποιήσιμο κομμάτι του

λαού, όπως είναι ο κόσμος που βρίσκεται με το μπλόκ της νέας δεξιάς. εντούτοις δεν πρέπει στην ανάλυση μας να παραγνωρίσουμε τελείως το ρόλο τους. Είναι γεγονός, ότι τα τελευταία χρόνια η Ν.Δ., είχε κατωρθώσει σε ένα βαθμό να ενεργοποιήσει αυτή την «σιωπηρά πλειοψηφία», που έλεγε ο Καραμανλής, έστω και αν σημερά είναι μειοψηφία, σε ένα αγώνο ενάντια στο ΠΑΣΟΚ ενάντια στο φιλορώσικο μπλοκ. Είναι αδύνατο να κατορθώσει ο Στεφανόπουλος όσα μεσαια στελέχη και μέλη πάρει από την Ν.Δ., να κινητοποιήσει και να οργανώσει τον κόσμο της παλτάς δεξιάς στη «Δημοκρατική Ανανέωση», πάνω στη βάση διαλόγου και κριτικής στο ΠΑΣΟΚ. Αρα έχει κάποιο δίκιο ο Μητσοτάκης που δηλώνει ότι «η βαση είναι ενωμέ-

Για το λαϊκό κίνημα βέβαια, δεν μπαίνει κανένα δίλημα για τον ρόλο της παλιάς και της νέας Δεξιάς. Από κει και πέρα πρέπει, να μελετάει και να ερμηνεύει τις εξελιξείς, τις αντιθέσεις και τις αναδιατάξεις ποι σιντέλούνται στο στρατόπεδο τοι εχθροι. Και αυτό το άρθρο μας μια τέτοια υπόθεση έρχεται να ιπηρετήσει

ПОРЕІА

кіна: ЕЕФРЕНН

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. Ι

Τοσο ασπλοι ώστε επικεφαλής του πολωνικού προλεταριάτοι ενάντια στοις ρεβιζιονιστές να είναι σήμερα οι χριστιανοί και οι αναρχοσινδικαλιστές. Αυτή τη διαφορά το κινέζικο προλεταριάτο τη χρωστάει στην πολίτ επανάσταση. Και για να αντιστρέψουμε την εριότηση ποι βάλαμε στο στόμα μερικοί σιντρόφωι στην αρχή. Σε ποιά κατάσταση θα βρισκόταν σήμερα το κινέζικο προλεταριάτο, ο κινέζικος λαός, αν δεν είχε γίνει αυτή η επανάσταση:

Οχι πάντως σε μια τέτοια κατασταση, ωστε σημερα πέντε χρονια μετά τη σημαδιακή 3η ολομέλεια του '8, όλα τα επίσημα κομματικά ντοκουμέντα του Κ.Κ.Κίνας να απευθύνονται και να απολογούνται στο κόμμα και στο λαό. Να προσπαθούν με αλλεπαλληλα αρθρα να εξηγήσουν ότι αυτό που γίνεται σήμερα δεν είναι μια παλινόρθωση, ότι αυτά, που γίνονται είναι σύμφονα με τις αρχές

Ο τεράστιος φόβος της νέας ηγεστιας απέναντι στους επαναστάτες εκδηλώνεται με την ιστορική απόφαση της διαγραφής όσων διαφωνούν με τη στροφή τοι '78. Να πως φερονται σήμερα αυτοι ποι κατηγόρησαν την πολιτιστική επαναστάση στ' όνομα της δημοκρατίας. Μια ανάλογη απόφαση δεν πάρθηκε ποτέ ενάντια σ' αυτούς που διαφωνούσαν με την πολιτιστική επανάσταση, αλλά υποτάσσονταν στην κομματική γραμμή.

Δεν θα έπρεπε ακόμα κατα τη γνώμη μας, να βιαστούμε να κατατάζουμε την Κίνα στις χώρες όπου παλινορθώθηκε ο καπιταλισμός.

Είναι ένα πράγμα η άνοδος της δεξιάς στην κομματική και κρατική ηγεσία:

Είναι ένα άλλο πράγμα το αν λειτουργούν, ή όχι οι θεσμοί της λαϊκής εξουσίας στην Κίνα, αν δηλαδή η εργατική τάξη έστω και με βαρειά, τραυματισμένο το κόμμα της, δίχως δηλαδή τη δυνατότητα να πάρει την ανωτατη κρατική καθοδήγηση, είναι σε θέση να εκλέξει τους αντιπροσώπους της στις υπόλοιπες βαθμίδες. Πάνω σ΄ αυτό δεν νομίζουμε ότι μπορούμε να απαντήσουμε με σιγουρία.

Ακόμα πρέπει να γίνεται και μια σχετική διάκριση ανάμεσα σ' αυτο ποι γίνεται στο εποικοδόμημα κι αυτό που συμβαίνει στις παραγωγικές σγέσεις.

Παρ' όλα τα βήματα προς του καπιταλισμό, που γίνονται αναμφισβήτητα στις παραγωγικές σχέσεις και πάλι δεν είμαστε σε θέση μ' έναν απόλιτο τρόπο να ισχυριστούμε ότι στο σημείο, που βρίσκονται κάνουν καπιταλιστική την κινέζικη κοινωνία. Δηλαδή από μόνη της η

μικροπαραγωγή δεν μπορεί να είναι: άρνηση του σοσιαλισμού, είναι απλά μια μορφή της καπιταλιστικής ιδιοχτησίας δίπλα στη σοσιαλιστικη ιδιοχτησία. Το κακό εδώ είναι ότι εδώ πάμε σε μια τέτσια κατώτερη μορφή ιδιοχτησίας από μια ανώτερη. Και το έγκλημα είναι, ότι την ωρα, που γινεται αυτή η οπισθοχώρηση καλείται ο λαός να μη δώσει πάλη ενάντια στην αστική τάξη της ωρά ποι +η μικρή παραγωγή γενναει τον καπιταλισμό και την αστική τάξη κάθε μέρα, κάθε ώρα, μ' ένα αιθόρμητο τρόπο και σε απέραντες αναλογίες. Για όλοις αυτούς τους λογούς, η διχτατορία του προλέταριάτου είναι απαραίτητη, και είναι αδύνατο να νικηθεί η αστική τάξη χωρίς ένα πόλεμο παρατεταμμένο, πεισματάρικο, χωρίς ένα πόλεμο μέχρι θανάτοι τοι απαιτεί τον αυτοέλεγχο, την πειθαρχία, και μια ενιαια αλύγιστη, θέληση-

(Λέντν: Ο αριστερισμός)

Αυτό που θάπρεπε σήμερα να πούμε για την Κινά είναι ότι σ ρεβιζιονισμός κυριαρχεί στην ανώτατη κομματική και κρατική ηγεσία και επιχειρεί να μετατρέψει σε ρεριμονιστική όλη τη γώρα Και να δηλωσουμε ότι αυτό δεν θα σταθεί καθόλου είκολο, εκόηλωνοντας την εμπιστοσύνη μας στον κινέζικο λαό και στη μεγάλη μάζα των μελών και των στελεχών του KKKiva: Auth eivai mu diebviotiκη σταση απεναντι στην κινέξικη εργατική τάξη και στους κινέξους κομμουνιστές που στο κάτω - κάτω κι από όσο φαίνεται, ακολουθοίν μια προσεχτική και ιπομονετική TOLUIKI.

Ισως περιμενοντας να μαθούν οι μάζες με την ίδια τους την πειρα αυτό που διδαχτηκαν στην θεωρία μέχρι την 3η ολομέλεια του '78, να δουν ζωντανά τον κινδύνο μιας πολινόρθωσης, ίσως κι εξαπλώντας κάθε όριο κομματικής ενότητας.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Μέσα στον εναμίσε χρόνο ποι μας χωρίζει μπό την ημέρα ποι γράστηκε αυτά το κείμενο, ή πορεία της παλινόρθωσης α όλα τα επίπεδα δηλαδή και στο κόμμα και στο κράτος και στις παραγωγικές σχέσεις έχει πάρει τη μορφή της χιονοσιβάδας.

Τα νέα αυτά δεδομένα απαιτούν και νέες εχτιμήσεις του το του βρισκεπια η κατάστοση

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΑΔΙΕΞΟΔΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ

Δίνοντας την πάλη με τους οππορταινιστές του πρώην ΕΚΚΕ -ΜΛΚΚΕ, πιστεύαμε ότι επείδη είναι ένα συνοθύλευμα διαφόρων οππορτουνιστικών ρευμάτων, δεν θα τολμήσουν ποτέ, να δώσουν μαζί μας πάλη αρχών γιατί αυτό θα συνιστούσε την δική τους παραπέρα διάλυση. Ετσι οι οππορτοινιστές, ανήμποροι από την φύση τους, να δώσουν τέτοια πάλη, προσωποποιήσαν τα Ιητήματα, ενώ έστερα από λίγο καιρό, όταν πλέον δημιοιργήθηκε η ΟΑΚΚΕ, έδειξαν και τον βρώμικο πολιτικό χαραχτήρα τους. Έγιναν τραμπούκοι και κοινοί κλέφτες, κλέβοντας την κομματική μας περιουσία αξίας 700.000 δρχ. Είγαμε καθήκον τότε να τους καταγγείλουμε. Σ΄ αυτά τα πλαίσια. απειθιλθήκαμε στο ΚΚΕ (μ-λ.) και την ΚΙΝΗΣΗ και ζητήσαμε τις ταποθετήσεις τους για την κλοπή, έτσι όπως εκτέθηκαν στο προηγούμενο φέλλο μας. Φαίνεται πος αυτή η πολιτική καταγγελία και το πρώτα αποτελέσματά της, τους θορύβησαν. Έτσι ύστερα από διάστημα τριών μηνών, τα πρόσωπα αυτά επανήλθαν. Αυτή την φορά με ένα άρθρο στην εφημερίδα τους, ήρθαν να απολογηθούν οι σιαστικά, γιατί έκλεψαν την περιουσία της ΟΑΚΚΕ, μιας και το Τήτημα της καταγγελίας τους. αποκτά διαστάσεις, με δεδομένο, ότι η μη πολιτική καλυψη της ενέργειας τους ακόμη και από τους συμμάχους τους της «Κ.Α.», ανοίγει το δρόμο για την παραπέρα πολιτική καταγγελία και απομόνωσή τους. απ' όλο το κίνημα. Στο άρθρο αυτό που έχει τίτλο «για πρώτη και τελευταία φορά», οι οππορτοινιστές - διαρρήχτες, όχι μόνο δεν τοποθετιούνται πολιτικά στην καταγγελία μας, σημάδι κι' αυτό της φοβερής πολιτικής τους αδιναμίας απέναντι μας, αλλά επιγειρούν να αντιστρέψουν την πραγματικότητα, με την προσφίλή τους μέθοδο των ψεμάτων. Γράφουν λοιπόν πως: «Δεν είχαμε σκοπό να αναφερθαύμε κι οίτε πρόκειται να αναφερθούμε— στην πολιτική φισιογγωμία ωπού του αντίπου, γιατί αν εξωιρέσει κανείς τις προβοκατόρικες αναφορές του σε συντρόφοις μας, ήδη το έντυπο αυτό αποτελεί τροφή για διασκεδαστική και ψυχαγωτική ενασχόληση». Αυτή είναι η πάλη που δίνουν οι οππορτουλιστές, αναδεικνίοντας πρώτα - πρώτα το τολιτικό τους στίγμα σαν μιας ομάδας - άθροισμα μερικών άθλιων προβοκατόρων.

Ετσι είναι. Ο οππορτοινισμός δεν μπορεί να δώσει πάλη αρχών, γιατί δεν έχει αρχές, δεν μπορεί να συγκρουστεί ιδεολογικοπολιτικά, γιατί θα αποκαλύψει τον εαιτό του, νιατί θα ξεσκεπαστεί η προδοσία του. Ετσι καταφείγει στις χιουμοριστικές αναλύσεις, στην προβοκάτσια και στη λάσπη Εμείς όμως ποτέ δεν τους προβοκάραμε. Όταν συγκρουστήκαμε μαζί τους, αντιπαρατεθήκαμε πόλιτικά. Τους αποκαλέσαμε δεξιοίς, τροτοκιστές και ρεβιζιονιστές και πάνω από όλα, τους αποδείζαμε σαν τέτοιους. Επί τλεον έχουμε και σήμερα να πούμε και να επαναλάβουμε, πως σύντομα θα γίνει αντίληπτος μέσα στο κίνημα, ο βρωμικός πολιτικός ρόλος ενός Ριτζακή, ενός Παπαδόπουλου, ενός Παπαευθιμίου ή και των άλλων οππορτουνίστων στην καθοδήγησή τους.

Αλλά και παραπέρα. Ειχαμε την πεποίθηση, όταν δίναμε την πάλη μας μαζί τους, ότι καλύπτουν τα ζητήματα πίσω από ένα όγκο λάσπης και ψεμάτων. Αυτό επιχειρούν και τώρα Θα παραθέσουμε αποσπάσματα από το αρθρο τους, για να γίνουμε περισσότερο κατανοητού. Γραφούν λοιπόν πως: «... η παγέα αυτή μας. κατηγορεί ότι πήραμε από τα γραφεία της Κομματικής Οργανώσης του ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ του Πειραιά 6 τόνους χαρτί. » και παρακάτω: «Μα τι νόμιζαν οι ανόητοι, πως όταν κάποιος ή κάποιοι φευγούν από το κόμμα γιατί κουράστηκαν η αποστάτησαν, θα κάθεται το κόμμα να κάνει λογαριασμό...», Ας απαντήσουμε με την σειρά, στις θεαματικές ψευτιές τους

Πρώτο. Για ποιό ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ μας μιλάνε: Δεν υπάρχει τίποτε πιο ψευτικό, από αυτό τον τίτλον. Οι ανθρωποι αυτοι ακολοιθώντας την πολιτική του στρουθοκαμηλισμού, νομίζουν ότι θα αντιστρέψουν την πραγματικότητα. Αλλά η πραγματικότητα «κύρισι» είναι, ότι δεν υπάρχει στην οι σία ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ. Οι σύντροφοι που προέρχονταν από το ΕΚΚΕ μέσα σ' αυτό το κόμμα, όλοι έκτός από έναν (ο οποίος μάλιστα αποποιείται το όνομα ΕΚΚΕ, όταν δηλώνει, ότι το μόνο που μετανομοσε στη ζωή του ήταν ότι ήταν στο ΕΚΚΕ) είναι με την ΟΑΚΚΕ Επί πλέον δίπεα σ' αυτούς τους συντροφούς έφυγαν αλλοί τόσοι σύντροφοι, των Κ. Ο. Αθήνας - Πειραιά και επαρχίας από το νεκρό, πλέον, σώμα του ΜΑΚΚΕ και όλοι μαζί συγκρότησαν την ΟΑΚΚΕ. Αυτό το γεγονός συνιστά ΔΙΑΣΠΑΣΗ «Κυριοι» οππορτουνιστές της οποίας μάλιστα έσεις είστε οι αποκλειστικοί υπείθενοι. Δεν προκειται δηλ. για αποχώρηση δύο - εριών ατόμων ιποι γι' αυτούς θα κάτσει το κόμμα να κάνει λογαριασμό: όπως λένει, πρόκειται για ένα γκο δι νάμεων που μάλιστα και τάνω απ' όλα συγκρότησαν ξεχωριστη οργανώση

Η στασή μας στο ζήτημα τοι μοιρασματός της κομματικής περιουσίας ήταν τόσο τιμία και πολιτική, που αναγκάζει και αυτούς τους κυρίους να το παραδεχτούν όταν γραφούν πως σύντροφός μας παρέδωσε το ταμείο της Κ.Ο. Αθήνας. Μύνο ποι και εδώ γραφούν ψέμματα πως το παρέδωσε όταν αποχώρησι από το «κόμμα». Αυτό έγινε όταν ο σύντροφός παραιτήθηκε από την Κ.Ε. στην περίοδο της εσωκομματικής πάλης

Δείτερο. Οι ίδιοι οι οππορτουνιστές μέσα στα τόσα ψέματα και τις αντιφάσεις τους, αναγνωρίζοι ν. χωρίς να θέλοιν βέβαια, σ' ένα βαθμό αυτο το γεγονος, όταν λένε σε ένα σημείο του αρθρού τους ότι: "... το χαρτί να βρίσκεται στην Κ.Ο. Πειραιό του αποτελέσε και τη μοναδική οργάνωση ποι τους ακολοι θησε...". Αυτή τους η ομολογία βάζει ένα άλλο ερώτημα. Τότε σε ποιά Κ.Ο. Πειραιά του ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ πήγαν; Αλλά εδώ κρυβεται και μια διαστρέβλωση Γιατί η Κ.Ο. Πειραιά δεν είναι μια τυχαία από τις πολλές οργανώσεις. Το ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ είχε ουσιαστικά 2 μεγάλες οργανώσεις, της Αθήνας και του Πειραιά. Η Κ.Ο. Πειραια ηταν η πιο δραστηρία, οργάνωση του ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ. Ολόκληρη λοιπόν η Κ.Ο. Πειραια και το 1/4 των μέλων της Κ.Ο. Αθήν, σημαίνει οργάνωτικά η μισή δύναμη του ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ.

Τρίτο. Δεν κατηγορησαμε λοιπόν τους κλέφτες ότι μπήκαν στα γραφεία δικής τους οργάνωσης. Τους κατηγορήσαμε και τους καταγνείλαμε ότι μπήκαν στα γραφεία της ΟΑΚΚΕ και έκλεψαν την περιουσία της Γιατί όταν εκαναν την κλοπή, είχε ήδη δημιουργηθεί η ΟΑΚΚΕ. Για ποιό λογα λοιπόν αντιστρέφουν την πραγματικότητα; Γιατί είναι τέτοια η πολιτική τους αδυνάμια ποι δεν μπόρεσαν να αντιπαρατεθούν πολιτικά, προσπάθησαν να χτυπήσουν υλικά την ΟΑΚΚΕ, στην περίοδο ακριβώς ποι αυτή εκανε την πρώτη της εμφανίση Γιατί αν δέχονταν την κατηγορία μας, θα σημαίνε δύο πραγματά α) την απόδοχή μας σαν πολιτική οργάνωση δηλ, την απόδοχή της ιπαρξής μας από αυτούς, και β) γιατί θα ήταν υποχρεφμένοι να απόδεχτουν σαν τραμπούκική την ενέργεια του, να κλέψουν την περίουσια μίας άλλης οργάνωσης.

Οι κλέφτες είχαν την ελπίδα στι με την κλοπή θα μας γονάτιζαν. Η ζωη βέβαια τους έδειξε το αντίθετο. Η ενέργεια τους όχι μόνο δεν πήγε πισω, αλλά ατσάλωσε την θέληση των συντρόφων της ΟΑΚΚΕ να τραβήξουν μπροστα. Ακριβώς γιατι εμεις δεν στηριζαμε την ύπαρξή μας στο χαρτί, Αυτό αδυνατούν να δουν οι οππορτουνιστές. Τα

EYNEXEIA ETH EEA. 6

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Το κείμενο, που ακολουθεί είναι κριτική στις θέσεις των οππορτουνιστών της καθοδήγησης του πρώην ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ, στο ζήτημα του τμήματος του κεφάλαιου που εκφράζει το ΠΑΣΟΚ, στο ζήτημα της κοινωνικής - οικονομικής βάσης της σύγκρουσης ΠΑΣΟΚ - Ν.Δ. Η βάση αυτής της κριτικής βρίσκεται στην θέση, που υιοθετεί η ΟΑΚΚΕ για την κυριαρχία σήμερα,, στην Ελλάδα, του κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου σαν σύμφυσης του χρηματιστικού, δηλαδή του τραπεζικού - βιομηχανικού κεφάλαιου, με το κράτος.

Το κείμενο αυτό, όπως και τα άλλα, που δημοσιεύτηκαν στα τρία τελευταία φύλλα της «Νέας Ανατολής» πάνω σε σοβαρά πολιτικά προβλήματα, που ανακύπτουν στην σημερινή φάση ανάπτυξης του κομμουνιστικού κινήματος, κυκλοφόρησε μέσα στο ΕΚΚΕ - ΜΛΚΚΕ στα πλαίσια της εσωκομματικής πάλης στη διάρκεια της τελευταίας του συνδιάσκεψης του Μάρτη του '85.

Θέλουμε μ' αυτό τον τρόπο εκτός από την παρουσίαση των θέσεων μας μέσα από ένα ζωντανό κείμενο πολεμικής, να κάνουμε παραπέρα σαφές στους αναγνώστες το εξής: 'Οτι η οργανωτική ρήξη μας με τους οππορτουνιστές έγινε μετά από μια βαθειά, συνολική και παρατεταμένη

Στη σελίδα 4 και στη σελίδα 5 γίνεται μια ολόκληρη αναφορά στη σχέση του κράτους με τα μονοπώλια, που δεν υπήρχε στην αρχική εισήγηση. Έτσι θα χρειαστεί μια ξέχωρη τοποθέτηση.

Σαν επιχείρημα για την κοινή κατεύθυνση ΠΑΣΟΚ - Ν.Δ. αυτή η παράγραφος ξεκινάει με την παρακάτω διατύπωση: «Στρατηγική και των δύο κομματών είναι η σταθέροποίηση και διαιώνιση της κυριαρχίας του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού ο αφοπλισμός και το χτύπημα του γνήσιου, λαίκου, επαναστατικού κινήματος».

Όλες οι συγκρούσεις ανάμεσα σε κόμματα της αστικής τάξης: στην ιστορία έχουν γίνει, παρ' όλο, που γι' αυτά, ισχύει η παραπάνω εντελώς αυτονόητη παρατήρηση, μιας και αυτό ακριβώς σημαίνει: κόμματα της αστικής τάξης.

Μετά, όλο το κειμένο, που ακολουθεί, με εξαίρεση το βάφτισμα της κρατικοποίησης σε κοινωνικοποίηση αναφέρεται στην πολιτική. που έχει εφαρμόσει για 30 χρόνια η Δεξιά στην Ελλάδα. Ποιθενά δεν διακρίνεται καμιά ιδιαιτερότητα του ΠΑΣΟΚ

Η εισήγηση σ' αυτό το ζήτημα δεν έχει σαν στόχο να καταδείζει τις ιδιαιτερότητες της οικονομικής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ, αλλά να αναιρέσει τη θέση του συνέδριου ότι «το γενικώτερο οικονομικό μοντέλο του ΠΑΣΟΚ έχει σαν βάση και στηριγμα τη διόγκωση του ήδη υπερανεπτυγμένου κρατικού τομέα της οικονομίας» (σελ. 99) καθώς και να κόψει το δρόμο στη δημιουργική ανάπτυξη της θέσης της στρατηγικής ανάλυσης της ελληνικής κοινωνίας στο συνέδριο, ότι: «το πρώτο βασικό χαρακτηριστικό του ελληνικού καπιταλισμού είναι, ότι είναι κρατικός» (σελ. 49). Το σχήμα, που προωθείται στο κείμενο είναι απλό: υπάρχουν οι βιομήχανοι, το ιδιωτικό μονοπώλιο. Αυτοι έγουν στα γέριο τους το κράτος. Όταν το κράτος κάνει κρατικά-TOUNGERS FIVEL VIEW VO GOOGEL TOUS βιομήχανους. Το ΠΑΣΟΚ, όπως και η Ν.Δ. είναι κόμμα των ιδιωτικών μονοπωλίων. Και ξοφλήσαμε μ' ένα βαθί και λεπτό ζητημα, όπως είναι η σχέση του κρατικού με το μη κρατικό τομέα της οικονομίας στην Ελλάδα.

Ας αρχίσουμε όμως με τα γεγονότα, που δεν συγχωρούν τον εύκολο δρόμο, όταν επιχειρεί κανείς να αναλύσει πολυπλοκά φαινόμενα.

Όταν το κράτος πήρε στα χέρια του το Συγκρότημα της ΑΓΕΤ, γρειάστηκε να περάσει από αλλεπάλληλες δίκες το προηγούμενο Δ.Σ.. που κυριαρχόταν από τους ι διωτικοκαπιταλιστές Τσάτσους και να τοποθετήσει ένα νέο, εντελώς καινούργιο κάτω από την κυριαρχία της ΕΤΒΑ ('Οργανό της Τράπεζας της Ελλάδας).

Όταν πήρε το Συγκρότημα Σκαλιστήρη, αυτός δημοσίευε κατεβατα καταγγελιών ενάντια στον τρόπο αυτής της κρατικοποίησης και στο κόψιμο της δανειοδότησής του. Και εδώ το νέο Δ.Σ. καμιά σχέση δεν έχει με το παλιό.

Όταν πήρε την Πειραϊκή - Πατραϊκή πάλι με τον ίδιο τρόπο, οι μέτοχοι της εξεγέρθηκαν ενάντια στον εξευτελισμό των μετοχών τους για να μπορέσει η Εθνική Τράπεζα να πάρει την πλειοψηφία τους.

Μιλάμε εδώ για τα μεγαλύτερα από τα συγκροτήματα που έβαλε στο χέρι το κρατός τα 3 τελευταία χρόνια κι όχι για την ατέλειωτη σειρά των προβληματικών και των εξυγιάνσεων, που ανέλαβε. Ας μας αποδείξαυν οι σ. που υτοθετούν αυτη την εισήγηση με ποια στοιχεία ιένε ότι εδώ «εφαρμόστηκε η δοκιμασμένη γραμμή ποι εφάρμοζαν πάντα οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου... που συνίσταται στην εξαγορά σε ψηλές τιμές» (σελ. 5). Αν ήταν έτσι, αυτοί οι βιομήχανοι δεν θα εβρισκαν πολιτική στέγη στη Ν.Δ. αλλά θα ήσαντε με το ΠΑ-ΣΟΚ, η αλλοιώς δεν θα έκανε σημαία της η Ν.Δ. την αντίθεσή της στον τρόπο, με τον οποίο γίνανε αιτές οι κρατικοποιήσεις. Ας μας αποδείζουν ακαμα οι σ., ότι «αναγκαστικά το επόμενο βήμα αυτής ή κάποιας άλλης κυβέρνησης θα είναι... να πουλήσουν στη συνέχεια αιτές τις επιχειρήσεις σε χαμηλή τιμή, σε ισχυρούς μονοπωλιακούς καπιταλιστές» (σελ. 5). Το κείμενο παραθέτει το επιχειρημα, ότι οι προβληματικές κάνουν αιτήσεις για να υπαχθούν στο νόμο για τις προβληματικές και το κράτος δεν τις αναλαβαίνει: Σ' αυτό απαντάμε απλά: Ενας βιομήχανος που χρεωκόπησε δύο πράγματα μπορεί να κάνει: α) να ζητήσει συνέχιση της δανειοδότησης και β) να δεχτεί τους όρους που του βάζει το κράτος με το νόμο για τις προβληματικές. Το κρατικό χρηματιστικό κεφάλαιο του αποκλείει τον πρώτο δρόμο και τον υποχρεώνει στο δεύτερο. Ο βιομήχανος παραδίνεται.

Αλλωστε ο αρχιδιαχειριστης: σήμερα του οικονομικού κράτου: Αρσένης τόχει δηλώσει επανειλημμένο, ότι οι επιχειρήσεις που περνάνε σε κρατικό έλεγχο δεν θα δοθούνν στους παλιούς ιδιοχτήτες και γενικά στην ιδιωτική πρωτοβουλία Το μόνο ποι άφησε σαν ενδεγομενο είναι, (Ομιλία του στα στελέχη των προβληματικών 22.11.1984), ότι ένα μέρος των μετοχών των προβληματικών, που θα περάσουν στον έλεγχο τοι κράτους, θα διατεθεί μέσω του χρηματιστηριού σε ιδιώτες μικρομετόχους, σε σωματεία, οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης. κ.λ.π. Στην προσπάθειά του να βνάλει πολύ φιλοβιομηχανικό το κράτος, το κείμενο της εισήγησης ισχιρίζεται ότι τις προβληματικές: τις ωδήγησαν στα πρόθυρα της χρεεικοπίας οι βιομήχανοι» και το κράτος τις σώνει. Ομως κατά περίεργο τρόπο αυτό είναι και το βασικό επιχείρημα της σημερινής κυβερνησης, όταν βάζει στο γέρι αυτές τις βιομηχανίες. Τότε οι βιομήχανοι πραγματικά αγαναχτούν μαζί της, θεωρώντας την το μεγαλύτερο εχθρό της

Αλλά η αντίθεση των βιομηχάνων στη σημερινή κυβέρνηση εκφραζεται και σ' ένα άλλο επίπεδο. Στο ότι διαμορφώθηκε μια οργανωτική ενότητα ΣΕΒ και Βιστεχνών μέσα από ένα όργανο συνδικαλιστικού χαρακτήρα υπεράσπισης της (διωτικής πρωτοβουλίας, που λέγε- ι ται ΕΣΙΠ. Αυτότο ΕΣΙΠ έχει μια καθαρά αντικυβερνητική πλατφορμα, Ιδιαίτερα έχει στραφεί ενάντια στους κατά καιρούς υπουργούς εμπορίου, πιο πολύ ενάντια στον Κεδικογλοι, αλλά τελευταία και ενάντια στον αντικαταστάτη του. Θα θυμούνται οι σύντροφοι τη συγκεντρωση διαμαρτυρίας, που οργάνωσε στα τέλη του '84 το ΕΣΙΠ στο Σύνταγμα. Μάλιστα ο ίδιος ο πιο μετριοπαθής απέναντι στην κυβέρνηση πρόεδρος τοι ΣΕΒ Παπαλεζόπουλος δηλώνει: «έχουμε μπροστα μας έναν αγώνα επιβιώσεως και μέσα σ' ένα περιβάλλον συνήθως ανοιχτά εχθρικό η δική μας απαίτηση θα είναι η συσπείρωση της βίομηχανίας, η κινητοποίηση όλων των δυνάμεων, που έχουν τη θέληση να προσφέρουν υπηρέσιες με

την ανυποχώρητη πίστη και αφο-

ιδεολογικο - πολιτική πάλη ενάντια τους. Έτσι θα γίνει, πιστεύουμε, παραπέρα κατανοητός και ο λόγος, που κάνει αυτούς τους απολιθωμένους οππορτουνιστές, ανίκανους να αντιπαρατεθούν σήμερα ιδεολογικο - πολιτικά στην ΟΑΚΚΕ και να έχουν πάρει την κάτω βόλτα για να ολοκληρώσουν τη φυσιογνωμία τους σαν απλοί προβοκάτορες και σοσιαλφασίστες.

Είναι αναπόφευκτο αυτοί, που πιο μανιασμένα αντιστάθηκαν στην πιο πρωτοπόρα γραμμή να μετατραπούν σε ότι πιο σάπιο έχει σήμερα το

Σημειώνουμε για τους αναγνώστες μας, που δεν παρακολούθησαν τα προηγούμενα ανάλογα κείμενα της Ν.Α. ότι η εισήγηση, που κριτικάρεται σ αυτό το κείμενο, είναι το κείμενο που κατέβασε η οππορτουνιστική πλειοψηφία της τελευταίας Κ. Επιτροπής του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ στη συνδιάσκεψη του Μάρτη του '85.

Σ΄ ένα επόμενο φύλλο της εφημερίδας μας θα επανέλθουμε στο ζήτημα του κρατικού - καπιταλισμού στην Ελλάδα με την πρώτη θεωρητική προσέγγιση σ΄ αυτό το ζήτημα όπως διατυπωθηκε σε προσυνεόριακό κείμενο συντρόφου της ΟΑΚΚΕ το Γενάρη του 84.

σιώση που απαιτεί ο αγώνας» 16.5.84

Ένας πιο δεξιός στον ΣΕΒ, ο Κόσκος, μιλώντας στις 1.6.84 στους εκπροσώπους των παραγωγικών τάξεων και απευθυνόμενος στον ιπουργό Εμπορίου είπε: « Ένα καλό κάνατε στις παραγωγικές τάξεις. Τις κάνατε να συνειδητοποιήσουν πλήρως ότι τα κρατικά μονοπώλια και τα προνόμιά τους εξοντώνουν την ιδιωτική πρωτοβουλία. Να σινειδητοποιήσουν για μια ακόμη φορά ότι ο απόλυτος ρυθμιστής της οικονομικής μας ζωής είναι η αγορανομία και ο Υπουργός Εμπο-

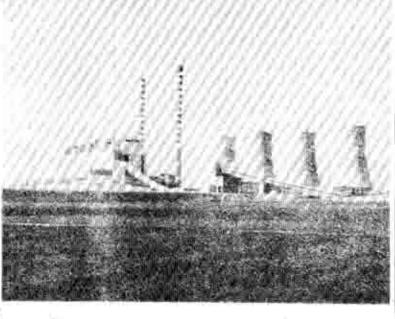
Πραγματικά δεν είναι μόνο η επέχταση του δημόσιου τομέα που βρίσκει αντίθετους τους βιομήχανους, αλλά και η κρατική πολιτική

τιμών, που τους προκαλεί ασφιδία. Τι σημαίνουν όλα αυτά; Οι βιοστο έδαφος της ελληνικής οικονο-

ΤΡΑΠΕΖΙΚΟ ΚΑΙ

Η τελευταία μεγάλη σειρά κρατικοποιήσεων αποκάλυψε μια πραγματικότητα, που πριν λίγα χρόνια ήταν εύκολο να αγνοεί κανείς. Την κυριαρχία του τραπεζικού κέφαλαίου πάνω στο βιομηχανικό. Αποδείχτηκε, ότι αυτός ο τύπος του ατομικού βιομήχανου, που είχαμε στο μυαλό μας δεν ήταν και τόσο βαθύς ιδιοχτήτης της επιχείρησής του. Ο Διοικητής της ΕΤΒΑ Σοφούλης σε δήλωσή του στον Οικ. Ταχ. το είπε καθαρά: «Με τις κρατικόποιήσεις των προβληματικών οι Τράπεζες έχουν γίνει ιδιοχτήτες των επιχειρήσεων και οι βιομήγανοι ιδιοχτήτες κτιριών» εννοώντας προφανώς ένα μέρος του πάγιου κε-

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ



KPATIKOS - ETHONASUTPIACE

Sout all

από το πιο μαζικό τους όργανο ενάντια στο κράτος τους: Η μήπως λένε ασύστολα ψέμματα και προσποιούνται: Πάντως μια τέτοια προσποίηση δεν εινόει το ΠΑ-ΣΟΚ, ούτε το κρατος.

Υπάρχουν κι άλλα, που τα παραθέτουμε με δυο γραμμές. Η πάλη τοι ΕΣΙΠ ενάντια στους κρατικούς εμπορικούς μηγανισμούς ΕΜΠΟ και ΠΡΟΜΕΤ, ποι ολοένα και δυναμώνει, παιρνούτας σιγά - σιγά στα χέρια τους μεγάλους τομείς του εξαγωγικού εμπορίου η αντίθεσή του με τον ΕΟΜΜΕΧ. (Οργανισμός συγκέντρωσης κάτω από κρατική κυριαρχία της μικροβιοτεχνίας) Η πάλη τους στον αγροτικό τομέα εναντια στην κρατική ΚΥΔΕΠ και ενάντια στα συνεταιριστικά εργοστάσια καθώς και η μανιασμένη αντίθεση της Δεξιάς με το νέο νόμο για τους αγροτικούς συνεταιρισμούς. Αφησα τελευταίο το πρόστιμο των 9.500.000 ποι επεβαλέ το κράτος στη χαλυβουργική για να την οδηγήσει στην πτώχευση ποι αποσύρθηκε μετά από μια θύελλα διαμαρτυρίας του ΣΕΒ και προφανώς κάποιων, άλλων ΤΑ ημάτων της ολιγαρχίας. Τι σημαίνουν ολ' αιτα: Εδώ παντως δεν στέκει η απαντηση ρουτίνας, που δίνει το κείμενο, σελ. 5. «Το κρατικό μονοπώλιο και η διεύρυνση του δημόσιου τομέα της οικονομίας από τις κυβερνήσεις της μονοπωλιακής αστικής τάξης, ιδιαίτερα σε περιδδούς οικονομικής κρίσης, όχι μόνο δεν έρχεται σε αντίθεση με τα ιδιωτικά μονοπώλια, αλλά αντίθετα τα υπηρε-

Με τα λίγα μας θεωρητικά εργαλεια πρέπει να σκάψουμε βαθύτερα

μήχανοι λοιπόν εξεγείρονται μέσα φάλαιοι στη βάση τοι οποίοι οι πρώην ιδιοχτήτες μείναν μέτοχοι την επιχειρησή τους.

Οι τράπεζες δεν διαθέτουν μόνο σαν οικονομική δύναμη το ποσοστο των σανείων τους στο συνολο του μετοχικού κεφάλαιοι μιας επιχείρησης, αλλά και τη δυνατότητα του οικονομικού εκβιασμού με την απειλή μιας διακοπής στην παροχή κεφάλαιου κίνησης. Εικόλα μια επιχείρηση μπορεί να πέσει σαν ώριμο φρούτο στα χέρια τους

Ο Λένιν γραφεί στον ιμπεριαχίσμό: « Όταν όμως η τραπεζική λειτουργία αναπτύσσεται σε γιγάντιες διαστάσεις, έχει σαν αποτέλεσμα το ότι μια χούφτα μονοπωλητές ιποτάσσουν τις εμποροβιομηχανικές επιχειρήσεις όλης της καπιταλιστικής κοινωνίας», Αυτή η κυριαρχία του τραπεζικού κεφαλαίου ακόμη και σε μια κλασσική κρατικομονοπωλιακή οικονομία, στην Ελλάδα θα πρέπει νάχει ακόμα πιο τονισμένα χαρακτηριστικά.

Στις ιμπεριαλιστικές γώρες το βισμηγανικό κεφάλαιο αναπτέχθηκε μέσα από τη δικιά του συγκέντρωση και συγκεντροποίηση μεσα από το βάθαιμα και τον όγκο του ιδιοί του παραγωγικοί προταες και μάλιστα σε μιαν ολόκληρη περιοδο κυριάρχησε τάνω στο τραπεικό κεφάλαιο, που αναπτίχθηκε δίπλα

Όμως στην Ελλάδα όλα ξεκίνησαν ανάποδα. Το βιομηχανικό κεφαλαιο αναπτύχθηκε εξ' αρχης κατω από την κυριμρχία του τραπεζικοι. Αυτός είναι κι ο λόγος, που δεν είδαμε στην Ελλάδα τη βιομηχανική συγκεντρωποίηση, δηλαδή μια βιομηχανία να ρουφάει άλλες μικρότερες μέσα από μια κριση και

να μεγαλώνει, ούτε είδαμε ένα βιομηγανικό συγκρότημα να απλώνει τα πλοκάμια σ΄ όλη τη χώρα σε βάθος και σε έκταση στην παραγωγι-

κή διαδικασία.

Εδώ βλέπουμε να φυτρώνουν οι βιομηχανίες έξαφνα μέσα από μια τραπεζική ή κρατική χρηματοδότηση, πολί μεγαλύτερη σε σχέση με το ύψας τοι ίδιου κεφαλαίου που αρχικού κεφάλαιου δηλαδή του κλασσικού βιομηχανικού ιδιοχτή-

Αυτή την αλήθεια αποκαλύπτει η σημερινή κρίση, μαζί με την παρακάτω ότι το τραπεζικό κεφάλαιο είναι σε μια απόλυτη δυσδιάκριτη σύμφυση με το κράτος στην Ελλάδα.

Πέρα από τις καθαρά κρατικές τραπεζες Τραπεζα Ελλασας και ΑΤΕ και ΕΤΒΑ, σε μια άμεση σχέση με το κράτος (οι ίδιοι οι ασταί μιλάν για εθνικοποίηση) βρίσκονται οι τραπεζικοί γίγαντες Εθνική και Εμπορική. Ετσι λοιπόν το πέρασμα των βιομηχανιών στα χέρια των τραπεζών φανερώνεται σαν ένα αξεχώριστο προτσές ταυτόχρονης κυριαρχίας κράτους και Τραπεζών. Δεν πρόκειται για τίποτα άλλο, παρά για την μοναδική συγκεντροποίηση, που είναι δυνατή στη χώρα μας. Καμισ άλλη επιχείρηση εκτός από το τραπεζοκρατικό σύμπλεγμα δεν είναι σε θέση να «σώσει» μια προβληματική στην Ελλάδα κι ακόμα λιγώτερο να σώσει 130, όσε: είναι σήμερα.

Γι΄ αυτό είναι απίθανο και το αντιστροφο προτσές, δηλαδή η επιχείρηση αυτή να πουληθεί μετά σε ιδιώτη. Αυτό είναι γενικά δυνατό μόνο στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές χώρες όπου δίπλα στο κρατικό μονοπώνιο, αναπτύσσεται η γεγαντιαία μετοχική επιχειρήση. του τέτοια στην Ελλάδα ακόμα και τηρουμένων των αναλογιών δεν υπάργει ούτε μια ιπάντα με εξαίρεση τον COHOLARCPS

Αυτή είναι η εξήγηση των κραιγών του ΣΕΒ απέναντι στο κράτος. Αυτό το κράτος δεν έχει κανένα λόγο νάναι γεναιόδωρο στις «εξυγιάν» σεις» του ακριβώς γιατί αυτές γίνονται για το καλό της συγκεντροπαιησης ενός αλλαι είδους κεψαλαιος. Να τι λέει ο ιμπεριαλισμός τοι Λένιν για τέτοιες δουλειές.

-Αν στη διάρκεια της βιομηχανικής ανόδου είναι τεράστια τα κέρδη τοι γρηματιστικού κεφάλαιου, στη διάρκεια της έφεσης οι μικρές και ασταθείς επιχειρήσεις χάνονται ενώ οι μεγάλες τράπεζες «συμμετέ» χουν - στην εξαγορά τους σε φτηνή τιμή ή στις επικερδείς «εξυγιών»

σει:- και «αναδιοργανώσει:-Etic «servidyoeic» tov enizeignσεών που εργάζονται με ζημιά το μετοχικό κεφάλαιο μειώνεται, δηλαδή το κερδος κατανέμεται σε μικρότερο κεφάλαιο και στο εξή: ιπολογίζεται πάνω σ' μυτό. Η μη δεν υπάρχει καθόλου κέρδος, προτιθεται καινούργιο κεφάλαιο που ενωμένο μαζι με το λιγότερο απόδοτικό ταλης κεφάλαιο θα δίνει πια αρκετό κερδο:=

Η μειώση του μετοχικού κεφαλαιοι έχινε στην Πειραϊκή - Πατραϊκή και δεν βλέπω γιατί να μην έγινε και σ' άλλες προβληματικές

Το ερώτημα, ποι μπαίνει εδώ είναι με ποιο τρόπο διαπλέκονται τα σιμφέροντα της χρηματιστική: ολιγαρχίας με το τραπεζικό κεφάλαιο και το κράτος: Γι' αυτό θα χρειαστεί μεγάλη έρεινα ώστε να μπορέσουμε ν' απαντήσουμε Η ιότα η ολιγαρχία φροντίζει να χριβει τη σύνθεση του μετοχικού κεφαλαίου των μεγάλων τραπεζών.

Όμως αν δεν μπερδειόμαστε από τις προσωπικές μορφές, ποιπαίρνει το κεφάλαιο, τότε μποροιμε να δούμε την κίνηση του από τα δικά του αυτόνομα χαρακτηριστικά μέσα στην παραγωγική και κυκλοφοριακή διαδικασία.

Δηλαση, είτε σε έναν ανηκούν οι τράπεζες, είτε σε 100 είτε στο κρατος, είναι υποχρεσμένες να κινηθούν μ' ένα συγκεκριμένο οικονομικά τράπο και μ' αυτόν κινούνται.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ KPATIKOY TOMEA

Από την άλλη μεριά πάλι, αυτό το κράτος, που διαχειρίζεται οικονομικά όλη αυτή τη συγκέντρωση του κεφάλαιου για λογαριασμό της αστικής τάξης, και που έχει γίνει με τη φορολογία ο πρώτος κάτοχος κεφάλαιου, χώρια από την κυριαργια του στην τράπεζα Ελλάδος και την Αγροτική και λιγώτερο στην Εθνική και Εμπορική δίνει τη διάσταση του ΚΡΑΤΙΚΟΥ καπιταλισμού στην Ελληνική οικονομία (Ο Λένιν μιλάει για κρατικό καπιταλίσμό στη Γερμανία τόμος 27). Αν κοιτάξουμε τον πίνακα των 50 μεγαλύτερων βιομηχανιών στην Ελλάδα (Οικον. Ταχυδρ. Φ. 30 - '84) θα διαπιστωσούμε ότι οι μισές από αυτές ελέγχονται άμεσα από το κράτος δηλ. από τα 530 δισ. του κεφαλαίου τους τα 270 δια ελέγχονται από το κράτος Αν πάμε στις 20 πρώτες διαπιστώνουμε ότι το 60% ελέγχεται από το κράτος, ενώ στις 10 πρώτες: (που από μόνες τους με την ψηλή τους συγκεντρώση κατέχουν το 50% του συνολικού κεσάλαιου) το spator elegan to 70%

Σ" αυτόν τον πίνακα όμως δεν ιπαρχουν οι πιο μεγάλες κρατικές βιομηγανίς, που η αστική στατιστική τις ονομάζει κοινή ωφέλετα.

Πιο πάνω δηλαδή από την ΕΑΒ και μάλιστα ασύγκριτο πια ψηλά ιαρκεί να σκεφτεί κανείς τις 23.000 εργατοϋπαλληλους της σε σχέση με τους 2.500 της ΕΑΒ) βρισκεται η ΔΕΗ, πιο πάνω βρισκεται ο ΟΤΕ (βισμηχανία μεταφοράς πληροφορίος), η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ιβιομηχανία μετάφορας προσώπων και εμπορευμάτων), ένα μεγάλο μέρος των αστικών συγκοινώντων, η ΔΕΠ και η EKO (moony ESSO PAPPAS).

Είναι τότε φανερό ότι το ποσοστό της κρατερής βιομηχανίας θα ξεπερνάει κατά πολύ το 50% στο σένολό της Αλλωστε αυτό βεβαίωσε πριν 6 μήνες περίπου κι 0 ιδιος ο Αρσενής

Αλλά θα πρέπει να κάνουμε κι άλλη μια παρατήρηση ότι από το πάλοιπο 50% που δεν είναι κρατικό στην Ελληνική Βιομηχανία μόνο ένα μικρό κομμάτι έχει μονοπολίακα γαρακτηριστικά κε αυτό έχευνα κάνει με εκείνα το κομμάτι του εφαπλιστικού κεράλαιου, ποι έχει επενδύσει στη στεριά Αλάτσης, Βαρδινογιάννης. Νιάρχος και με μερικές άλλες μετρημένες στα δάχτυλα βιομηγανίες ελληνικές και ζένες

Κατά τη γνώμη μας αυτή η κατάσταση εξηγεί την κατασταση, εξηyel thy avr 0 cm ton EEB kan tot ΕΣΙΠ με την κυβέρνηση Πρόκειται δηλαδή για την αντίθεση ενός κομματίου της μονοπωλιακής αστικης τάξης, του τραβάει είσω του τη μη μονοπωλιακή βισμηνινική και εμπορική αστική τάξη εναντια στο πιο ισχυρό τμημα του χρηματιστικού κεφάλαιου, το τραπεζικό, που διοπλέκεται με το κράτος. Τέλος τρόκειται για μια μη ανταγωνιστική αντίθεση, που όμως έχει τις παλιτικές της συνέπειες, πρόκειται δηλαδή για μια αντίθεση, που έχει να κάνει με το ποιεκομμάτι της ολιγαρχιας και γενικώτερα της αστικής τάξης θα ηγεμονεύσει μέσα στο αστικό μπλοκ και το κράτος της. Γιατί είναι σε όλους μας καθαρό ότι αυτό το κράτος είναι κράτος συνολικά της αστικής τάξης και όχι μονο ενός κομματιοί της Μ' αυτη την έννοια είναι κράτος και της μη μονοπωλιακής αστικής τάξης και της μονοπωλιακής αστικής τάξης.

Ετσι λοιπόν αυτό το κράτος οtov otpěgetal evavila otny epyatiκη ταξη, που δουλεί ει για λογαριασμο της μονοπολιακής η της μη μονοπωλιακής αστικής τάξης, δοι λεύεν για όλου... Η πιμφονία α η econamion for egyath kan an aγρότη, στη συντριβή του μικροαστού βιστέχνη είναι κοινή για όλο τα τμήματα της αστικής τάξης. Ξεναι έργο κάθε κυβέρνηστης και καυε τμήματος της αστικής είξης γιατ devapover to good the devoking: υπεραξίας που περνάκι στην αστική τάξη μέσα στη χώρα. Όμως το πρόβλημα προκύπτει από την πρώ. παι αυτό το ποσό πρέπει να μοιραστεί αναλογικά με τη δεναμη οικονομική, και πολιτική κάθε κομμα-THE THE GOTIKES TORNE

ΠΟΛΙΤΙΚΉ ΕΞΟΥΣΙΑ KAI KPATIKH ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Σε μια τέτοια περίπτωση κυριαρχίας του κρατικού καπιταλισμού μέσα στα πλαίσια του ιδιόμορφου κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμου της χώρας μας, το ζητημα της

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΌ ΣΕΛ. 5

πολιτικής εξουσίας συνδέεται άμεσα με το ζήτημα της οικονομικής διαγείρισης.

Η διάκριση ανάμεσα στην οικονομική ιδιοχτησία και την σικονομική διαχείριση είναι σαφής στη σύγχρονη μετοχική εταιρία στο μονοπώλιο. Το ίδιο συμβαίνει στην περίπτωση του κρατικού καπιταλισμού. Κάποιοι διαχειρίζονται οικονομικά το κράτος αυτό. Αυτή είναι η ανώτατη κρατική γραφειοκρατία. σ' όλους τους οικονομικούς τομείς της κρατικής δραστηριότητας. Αυτό το κράτος είναι ιδιοχτησία συνολικά της αστικής τάξης, την ώρα όμως, που τη μεριδά τοι λέοντος την εισπράττει ένα κομμάτι της ολιγαρχίας, που με τη σειρά της δένεται με τον ένα ή τον άλλο ιμπεριαλιστή και που μ' αυτόν μοιράζεται τη λεία της εκμετάλευσης. Ομως κάποιοι έχουν τη διαχείριση. που κι αυτοί με τη σειρά τους, τόιαιτερα στην περίπτωση ενός κράτους της διαφθοράς σαν το ελληνικό. καθώς έρχονται σε συναλλαγές σε επίπεδο κρατικών προμηθειών με τις ντόπιες και ξένες εταιρείες, γίνονται άρχουσα τάξη και αποχτούν κι αιτοί τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους από την επέχταση του κρατι-. κού ρόλου μέσα στην οικονομία και τη διασύνδεσή του με τα συγκεκριμένα συμφέροντα. Αυτό όμως που μας ενδιαφέρει στην πολιτική είναι η σχέση αυτού του κράτους με το ΠΑΣΟΚ.

Το ΠΑΣΟΚ κυριαρχεί πολιτικά α' αυτό το κράτος. Δεν μοιράζεται την πολιτική εξουσία με τη Δεξιά όχι μόνο σε επίπεδο ανώτατων στελεχών αλλα και σε παρακατιανές θέσεις. Αλλά και στο οικονομικό επίπεδο αυτό το πολιτικό κόμμα έχει εξελιχθεί σε οικονομικό διαχειριστή. Σ' όλες τις κρατικοποιημένες εταιρείες, σ' όλες τις αξιόλογες θέσεις του δημόσιου τομέα τα τεχνικά και οικονομικά στελέχη είναι κατά κανόνα πασοκτζήδες ή μερικά μέλη του φιλοπασοκικού «μπλοκ της αλλαγής». Μια τέτοια κυριαρχία ενός κόμματος σ' ένα γιγαντιαίο, σε σχέση με την υπόλοιπη οικονομία κράτος αποδεικνύει ότι αυτό το κόμμα είναι πολιτικός εκφραστής και οικονομικός διαχειριστής του πιο ισχυρού τμήματος του κεφάλαιου, ότι είναι το κατ' εξοχήν κόμμα της αστικής τάξης σε μια δοσμένη, εποχή

Η μονοκρατορία του ΠΑΣΟΚ στο κράτος είναι η πιο ισχυρή κομματική κυριαρχία που έχει γνωρίσει η Ελλάδα μετά τον πόλεμο. Η δεξιά εκτός από το τσάκισμα των κομμουνιστών επανδρωσε το κράτος με βάση το προσωπικό ρουσφέτι του βουλευτή κομματάρχη, που ο καθένας τους ήταν δεμένος μ' ένα τμήμα της αστικής τάξης. Το ΠΑ-ΣΟΚ επανδρώνει το κράτος μέσα από το κομματικό ρουσφέτι, με πιο συγκεντρωτικό δηλαδή τρόπο, τρόπο που αντιστοιχεί στην κρατική συγκέντρωση του χρηματιστικού κεφάλαιου. Το πιο χαρακτηριστικό, το πιο επαίσχυντο και το πιο ανησυχητικό απ' όσα κάνει το ΠΑ-ΣΟΚ είναι η στέρηση του δικαιώματος στη δουλειά για όποιον δεν υπογράφει δήλωση υποταγής στο ΠΑΣΟΚ. Γιατί ακριβώς η τεράστια κρατική συγκέντρωση και γραφειοκρατική υπερδιόγκωση κάνουν το κράτος τον υπ' αριθμό Ι εργοδότη. Ολοι προορίζονται για κρατικοί υ-

Αυτό το χαρακτηριστικό του ΠΑΣΟΚ μαζί με τον ανοιχτό απεργοσπαστισμό των μελών του, συν την αλλαγή, της σύνθεσής του σταδιακά (όπου τα παλιά δημοκρατικά μέλη και στελέχη απογοητεύονται και νέα αποκρουστικά καρριεριστάκια παίρνουν τη θέση τους) κάνουν το ΠΑΣΟΚ ένα κόμμα, που θέλει να οδηγήσει τη χώρα μας σ΄ ένα είδος σοσιαλφασισμού?

Σ' αυτή την πλευρά της δράσης του ΠΑΣΟΚ η εισήγηση δεν κάνει καμιά αναφορά κι όμως είναι η πιο χαρακτηριστική του.

Ταυτόχρονα αυτή είναι και η καλίτεη απόδειξη του αντισυναιτισμού του. Αυτό δεν γίνεται πουθενά στη Δυτική Ευρώπη των «συναινέσεων». Αν υπήρχε ίχνος συνεναιτισμού στην κρατική του πολιτική, το ΠΑΣΟΚ θα έκανε κάλεσμα στα μετριοπαθή ανανεωτικά στελέχη, τα ευρωπαϊκά και εκσυγχρονιστικά της Ν.Δ. να το βοηθήσουν στην κρατική οικοδόμηση. Έτσι εύκολα θα διασπούσε τη Ν.Δ.

Αντίστροφα τίποτα άλλο δεν αποδεικνύει καλλίτερα τη χρεωκοπία της Ν.Δ. σαν εκφραστή των πιο ισχυρών τμημάτων της ολιγαρχίας από το γεγονός ότι στην τελευταία της, ιδιαίτερα τη Ραλλική περίοδο εξουσίας της έχασε την κομματική της μονοκρατία μέσα στον κρατικό μηχανισμό.

Η περιωρισμένη αντίληψη του εισηγητικού κειμένου για κράτος των ιδιωτικών μονοπωλίων ταυτίζεται αντικειμενικά με την προπαγάνδα των κομμάτων του κρατικού καπιταλισμού, των υποψήφιων δηλαδή διαχειριστών του. ΚΚΕΣ και ΚΚΕσ. ενάντια μονόπλευρα στους ιδιογτήτες του κλασσικού βιομηχανικού και εμπορικού κεφάλαιου. που ζητάν επίμονα διεύρυνση του δημόσιου τομέα. Γι' αυτό και δεν γίνεται πουθενά λόγος στο κείμενο για τη σκληρή πάλη για υποταγή στο ΠΑΣΟΚ ολόκληρης της κρατικής μηχανής.

Η μάχη των δικαστηρίων έβγαλε νικητή το ΠΑΣΟΚ τσακίζοντας τις αντιστάσεις της Ν.Δ. μέσα στον Αρειο Πάγο. Το ίδιο επιχειρείται με την Αστυνομία το ίδιο στο στρατό με την προώθηση στην ηγεσία του τελευταία την πιο φιλοπαπανδρεϊκών στοιχείων.

Οι κομμουνιστές ποτέ τους δεν σήκωσαν σημαία για την ανεξαρτησία του κράτους από την αστική τάξη και τα κόμματά της, όμως τίποτα δεν είναι πιο λαθεμένο από την εισηγητική διατίπωση ότι το ΠΑΣΟΚ θέλει να εδραιώσει τους αστικοδημοκρατικούς θεσμούς. Το τσάκισμα της αστικής δικαιοσύνης, κομματισμός της ΤV ο μονοκομματισμός, η υποτίμηση της Βουλής από τον Α. Π. μόνο για εδραίωση θεσμών δεν μιλάνε.

Είναι μεγάλη προσφορά στο ΠΑ-ΣΟΚ η αναγνώριση από την πλευρά μας ότι θέλει να εδραιώσει τους αστικοδημοκρατικούς θεσμούς και το αναγορεύει σε δημοκρατικό κόμμα της αστικής τάξης.

Εμείς πρέπει να καταγγείλουμε αποφασιστικά και πρωτοπόρα αυτή την πλευρά της πολιτικής του ΠΑ-ΣΟΚ και να μην τηναφήσουμε στη Ν.Δ. ή πρόσφατα στο ΚΚεξ. αυτή τη δουλειά. Αυτοί όλοι ζητούν συμμετοχή στο ψητό. ζητάν μοιρασιά στην εξουσία. Εμείς θα καταγγείλουμε την πολιτική του ΠΑΣΟΚ από την πλευρά των συμφερόντων του λαού, από την πλευρά του δημοκρατικού και επαναστατικού κινήματος

Κλείνοντας και σε ενίσχυση μιας τέτοιας ανάλυσης θέλω να επιστήσω την προσοχή των συντρόφων στην ιδεολογική διακήρυξη της Ν.Δ. ακριβώς σ' αντίθεση με την κρατική πολιτική του ΠΑΣΟΚ.

Αν κοιτάζετε αυτή τη διακήρυξη θα νομίσετε ότι σας μιλάει κανένας αναρχικός. Το αντικρατικό μένος της Ν.Δ. είναι έκφραση ακριβώς των συμφερόντων της ολιγαρχικής μερίδας, που βλέπει τώρα τις μετοχές να μειώνονται από την επέλαση ενός άλλου κομματιού μέσα στο κράτος θι Κατσάμπηδες, Σκαλιστήρηδες. Τσάτσοι, Δράκοι δεν είναι φαίνεται πια η πιο ισχυρή μερίδα της άρχουσας τάξες, είναι πολύ χαρακτηριστικόκαπ' αυτήν την πλευρά ο τρόπος με τον οποίο κάνει συνδικαλισμό η Ν.Δ.

Στο μεν ιδιωτικό τομέα κάνει μόνιμα αντιαπεργιακή πολιτική, στο δε Δημόσιο, ιδιαίτερα στις Τράπεζες τραβάει, πάντα βέβαια μέσα στα πλαίσια της αστικής ρεφορμιστικής αντιπολίτευσης, απεργιακές κινητοποιήσεις.

Ακριβώς ανάποδα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προωθεί τον πιο έντονο απεργοσπαστισμό της στον κρατικό τομεά και άμεσα συνδικαλιστικά, και νομοθετικά (π.χ. άρθρο 4).

Ι. Διπλα σ΄ αυτές στέκεται και το μεγάλο εμπορικό κτφάλαια (Αντιπροσωπείες, Μεγαλοεισαγωγές), που βρίσκεται γενικά έξω από τον έλεγγο του χρηματιστικού - τραπεζικού κεφάλαιοι και γι' αυτό λυσσομανάει ενάντια στις προσπάθειες του τελευταίου και τοι κράτους να μπει στα χωράφια του για πρώτη φορά στην Ελλάδα μέσω του ΕΜΠΟ και τις ΠΡΟΜΕΤ

2. Μια τέτσια δίναμη του κρατικου καπιταλισμού, με ένα κυριαρχικό κόμμα α΄ αυτόν και κάνω σε περιόδους κρίσης έχει δέθει / στος και με το φασισμό. Ο Μουσολίνι καμάρωνε στην Ιταλία πως το 70% της ιταλικής βιομηχανίας βρισκεται στα χέρια του κράτους - Ιαπό το βιβλίο του Ντανιέλ Γκερίν - φασισμός και μεγάλο κεφάλαιο). Στην Ελλαδα υπάρχει μια ανάλογη πείρα από την κυριαρχία του τραπεζικού κεφάλαιοι στην οικονομία της.

Κοινωνική, ταξική βάση της 4ης Αυγούστου ήταν η πλουτοκρατική ολιγαρχία συγκεντρωμένη γέρω από την Εθνική Τράπεζα.

ΠΟΛΩΝΙΑ 5 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΌ ΤΗΝ ΙΔΡΎΣΗ ΤΗΣ «ΑΛΛΗΛΕΓΤΎΗΣ»

Πέντε χρόνια από την ίδρυση του παράνομου σήμερα συνδικάτου «Εργατική Αλληλεγγύη, βρίσκουν τον ηρωϊκό λαό της Πολωνίας αντιμέτωπο με το σοσιαλφασιστικό καθεστώς του Γιαρουζέλσκι.

Η πολωνική εργατική τάξη, παρά την φασιστική τρομοκρατία, βρήκε τις μορφές, με παράνομες συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, να τιμήσει αυτή την σημαντική επέτειο.

Η Ίδρυση της «Αλληλεγγύης» αποτέλεσε ένα σημαντικό επαναστατικό σταθμό, στον αγώνα του πολωνικού προλεταριάτου, αλλά και όλων των λαών που στενάζουν σήμερα, στις Ανατολικές χώρες, κάτω από την σοσιαλφασιστική καταπίεση και εκμετάλλευση. Ο αγώνας παράλληλα, της εργατικής τάξης της Πολωνίας, ήταν μια τεράστια προσφορά, στην εργατική τάξη ολάκερης της Ευρώπης, η δε νικηφόρα του έκβαση, θα ήταν η μεγαλύτερη προσφορά στην υπόθεση της παγκόσμιας ειρήνης και προκοπής.

Όμως ο αγώνας αυτός γνώρισε την ήττα και αυτό, γιατί η επίσημη καθολική εκκλησία, ο μεγαλύτερος εσωτερικός εχθρος του εργατικού κινήματος στην Πολωνία, υπονόμευσε από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής της, την «Αλληλεγγύη», κυριάρχησε στην ηγεσία της και την οδήγησε στην ήττα του '81, με την επιβολή του στρατιωτικού νόμου. Το πραξικόπημα τοι Γιαρουζέλσκι έγινε το βράδυ στις 13 του Δεκέμβρη του '81, το ίδιο βράδυ που ο Βαλέσα - βασικός εκπρόσωπος του επίσημου καθολικισμούέχανε την ηγεσία του συνδικάτου,

ξαρτησία. Κοινωνικό στήριγμα των πρώτων μέσα στην Πολωνία είναι η αστική τάξη νέου πίπου. Στήριγμα των δείτερων η παληά αστική τάξη, οι παληοί γαιοκτήμονες και αστοί, ο πλαίσιος ανώτατος κλήρος, που κατά κάποιο τρόπο αποτελεί ένα άλλο αστικό πολιτικό κομμα εκτός από το «Κ»Κ. με τεραστια πολιτική και ιδεολογική επιρροή

ΧΩΡΙΣ ΚΟΜΜΑ

Αυτή είναι η πραγματική αδυναμία του Πολωνικού προλεταριάτοι σήμερα. Όχι ότι έχει ν' αντιπαδεν έβαλε ποτέ η «Αλληλεγγύη» σαν τέτοιο ζήτημα πολιτικής εξουσίας. Αυτό ήταν το σημαντικώτερο πολιτικό σφάλμα αρχής που διέπραξε, καθώς —συρμένη από την καθολική της ηγεσία— υπόγραψε την άνοιξη του '81 αναγνώριση του ρεβιζιονιστικού κόμματος σαν του μόνου κόμματος εξουσίας στην Πολωνία, την ώρα ακριβώς που αυτό το κόμμα είχε σχεδόν διαλυθεί μπροστά στα πολιτικά του αδιέξο-δο

Πολλοί τίμιοι άνθρωποι στη χώρα μας και σ' ολόκληρο τον κόσμο, είδαν στην «Αλληλεγγύη» ένα πρότυπο οργάνωσης της εργατικής τάξης. Αλλά και πολλοί οππορτουνιστές είδαν στην «Αλληλεγγύη» την πραγματοποίηση των πιο τολμηρών αντικομματικών και μάλιστα αντιλενινιστικών ονείρων τους, πιο είδικα μάλιστα είδαν σ' αυτήν το θρίαμβο του απολιτικού αναρχοσυνδικαλισμού

Η αλήθεια είναι ότι η «Αλληλεγγύη» ήταν σαν μορφή μια σπουδαία μορφή οργάνωσης της εργατικής τάξης της Πολωνίας και έπρεπε όλοι οι τίμιοι ανθρωποι, όλοι οι πραγματικοί επαναστάτες να σταθούν στο πλευρό της. Ακόμα έπρεπε να την υποστηρίζουν και όταν ο καθολικισμός ή και κάθε οππορ-



για να κυριαρχήσουν οι αριστερώτερες γραμμές μέσα στην «Αλληλεγγύη».

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμμα, μεγαλύτερη διαστρέβλωση του πολωνικού αγώνα από τον ελεεινό ισχυρισμό των απανταχού φιλοσοσιαλιμπεριαλιστών ότι απέναντι στον Γιαρουζέλσκι στέκεται η καθολικοκρατούμενη «Αλληλεγγύη».

Ακριβώς το αντίθετο, όταν η «Αλληλεγγύη» παύει να καθολικό κρατείται, όταν η ηγεσία περνάει από τα χέρια του Βαλέσα στα χέρια των Μπουζακ, Γκβιάζντα, Ρουλέφσκι — ιδιαίτερα των δύο τελευταίωνπου εκφράζουν συνεπέστερες σοσιαλιστικές θέσεις, στο συνέδριο της «Αλληλεγγύης» στο Γκντάνσκ το Δεκέμβρη του "81, ακριβώς τότε εκείνο το βράδυ τα τανκς κατεβαίνουν στους δρόμους και συλλαμβάνουν ανέτοιμους όλους σχεδόν τους σύνεδρους.

Με τον ίδιο τρόπο είναι κι ελεεινό ψέμμα, ότι απέναντι στον πολαννικό φασισμό στέκεται ο αμερικάνικος και ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός. Το διχως άλλο η Αμερική και η Δυτική Ευρώπη έχουν αντίθεση με τον Πολωνικό φασισμό, όχι βέβαια γιατί είναι φασισμός, αλλά γιατί είναι πολωνικός

Αυτές οι δυνάμεις ενδιαφερονται να υπονομεύσουν τη θέση του ρωσικού ιμπεριαλισμοί στην Πολωνία. Όμως δεν θέλουν κι αυτοί όπως και οι Ρώσσοι την ΕΠΑΝΑ-ΣΤΑΣΗ στην Πολωνία. Γι' αυτό και σύσσωμοι μ' επικεφαλής τον Πάπα, στέκονται στο πλευρό της πολωνικής εκκλησίας, και του Βαλέσα. Αν η Ρωσία είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του πολωνικού λαού, οι ιμπεριαλιστές της Δύσης είναι οι μεγαλύτεροι υπονομευτές του αγώνα του για λευτεριά και εθνική ανε-

λαίψει ένα φασισμό και μια υπερόύναμη, αλλά στι δεν έχει το δικό του πολιτικό κόμμα. Έτσι οδηγείται από ήττα σε ήττα. Γιατί δεν πρόκειται μόνο για την ήττα τοι "81 με την επιβολή του φασισμού αλλά για τα απανωτά χτυπήματα, που δέχθηκε το κινημα στα τελευταία χρόνια. Παρακολουθήσαμε την αδυναμία της παράνομης ηγεσίας της -Αλληλεγγύης- να καθοδηγήσει ένα μαζικό απεργιακό κίνημα ή και μια μαζική πολιτική διαδήλωση. Τις πρώτες μεγαλειώδικες μαζικές αντιδράσεις στον στρατιώτικό νόμο, που είχαν βασικά αιθόρμητο γαρακτήρα τις είδαμε να συνεχίζονται σε όλο και πιο περιορισμένη έκταση, δίχως όμως ούτε μια στιγμή να σβήσει η επαναστατική φλόγα. η αυταπαρνήση και ο ηρωισμός αυτού του υπέροχου αδάμαστου λαού. οι σκόρπιες, αλλά επίμονες, ασταμάτητες αντιδράσεις του στο φασιouo.

Βέβαια μια ήττα είναι μια ήττα και πρέπει να περάσει ένα λίγο - πολύ μακρύ χρονικό διάστημα για να φοιντώσει ένα κινημα όπως παληά. Όμως θα πρέπει εδώ να επισημάνουμε το γεγονός ότι μια οργάνωση όπως η «Αλληλεγγύη» με 10.000.000 μέλη βρέθηκε στην κύρια πλευρά ανέτοιμη υλικά και πολιτικά απέναντι στο φασισμό. Θα επιμείνουμε στο σύντομο σημείωμά μας λίγο περισσότερο στο δεύτερο αυτό.

Η «Αλληλεγγίη» όχι μόνο δεν έβλεπε επερχόμενο το φασισμό, αλλά δεν θα μπορούσε και να αντιδράσει, με την έννοια ότι δεν μπορούσε να πάρει την πολιτική ευθύνη ενός αντιφασιστικού αγώνα, για τον απλό λόγο ότι δεν ήταν και δεν είναι ούτε και σήμερα ένα πολιτικό κόμμα. Αυτός είναι και ο λόγος, που τουνισμός μπορούσαν να βρίσκονται στην καθοδήγησή της.

Εμείς οι Ελληνες Κομμουνιστές στεκόμαστε σταθερά στο πλευρό της πολωνικής εργατικής τάξης. Ξέρουμε την «Αλληλεγγύη» και την υποστηρίζουμε θερμά, καταλαβαίνουμε ότι το προτσές της διαμορφωσης ενός λενινιστικού κόμματος στην Πολωνία θάναι μακρύ και επώδυνο. Σε χώρες που έχουν δοκιμάσει το ρεβιζιονισμό στην εξουσία, χρειάζεται μια επιπλέον πάλη για να ξεχωρίσει κανείς το μαρζισμό από τον ρεβιζιονισμό. πράγμα που σημαίνει βάθαιμα στο μαρξισμό, γνώση της Σκέψης Μάο Τσετούνγκ για τη θεωρητική κατανόηση και εμβάθυνση στην παλινόρθωση τοι καπιταλισμού. Σε αυτές ιδιαίτερα τις χώρες, το ζήτημα της γνώσης του Μαοισμού αποχτά πρωταρχική σημασία για την συγκρότηση του κινήματος.

AIABAZETE

AIAAIAETE

ENIEXYΣΤΕ

OIKONOMIKA

THN EΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΤΗΣ OAKKE

-NEA ANATOAH-

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΑΔΙΕΞΟΔΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΌ ΣΕΛ. 4

κομματικά μας έξοδα τα καλύπτουμε από την γεμάτη θυσία εισφορά των μελών μας και των τίμιων ανθρώπων γύρω μας και επί πλέον και το καταγγέλουμε ξανά, πληρώνουμε ακόμη τα γραμματια της εκδοσης της εφημερίδας τους. Οι οππορτουνιστές σήμερα κάνουν τα παλληκάρια λέγοντας, ότι 1 χρειαζόταν θα ρίσκαραν και πιο επικίνδυνα πράγματα. Πραγματικά πολύ θα θέλαμε να έκαναν τέτοιο ρίσκο, όταν θα είμασταν και μεις στα γραφεία μας.

Υπάρχει ακόμα κάτι μέσα σε αυτό το κείμενο. Προσπαθούν να δημιουργήσουν την εντύπωση, ότι αυτοί είναι «κόμμα» και εμείς «παρέα». Ότι αυτοί είναι οι πολλοί και εμείς οι λίγοι. Δεν θα απαντήσουμε σ' αυτό, γιατί θεωρούμε ότι στερείται σοβαρότητας, με τις σημερινές αναλογίες και τις οργανωμένες δυνάμεις που υπάρχουν συνολικά σε αυτό που αποκαλείται «μ-λ χωρος».

Όμως οφείλουμε να σας υποδείξουμε την πραγματικότητα. Και αυτή λέει πως στην κοινωνία συγκρούονται ιδεολογικά ρεύματα και πολιτικά συστήματα που εκφράζουν συγκεκριμένα ταξικά σι μφέροντα Τόσο η ενότητα του ΕΚΚΕ- ΜΛΚΚΕ, όσο και η διάσπασή του έκφραζε την ενότητα και τον αποχωρισμό διαφορετικών ιδεολογικών ρευμάτων Μέσα απ' αυτή την τρίχρονη πάλη η ΟΑΚΚΕ αποτελεί σήμερα μια εννιαια πολιτική οργάνωση, με ολοκληρωμένα ιδεολογικοπολιτικά χαρακτηριστικά που δίνει ερμηνεία στα βασικά προβλήματα τόσο της παγκόσμιας εξέλιξης όσο και της ελληνικής πραγματικότητας, και ποι παρεμβαίνει σε αυτή, σαν συνείδητός παράγοντας για την αλλαγή αυτής της πραγματικότητας. Αυτό ήδη το έχετε νοιώσει

Αλλά και σεις αποτελείτε, ένα υπαρχτό ρεύμα, που εκφράζει την υποταγή και την λιποταξία της μικροαστικής τάξης στην επίθεση του σοσιαλιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης κάτω από την κυριαρχία του ΠΑΣΟΚ. Όμως το ρεύμα αυτό δεν είναι υποχρεωμένο να εκραστεί μέσα από εσάς και να σας εξασφαλάει μια μακρόπνοη πορεία. Υπάρχουν και άλλοι στην πιάτσα, εκφραστές αυτού του ρεύματος και μάλιστα πιο φερέγχυσι από εσάς

Όπως και νάχει το ζήτημα, από την μεριά μας πιστεύουμε ότι: Η ενέργεια αυτή είναι ξένη και ανοιχτά εχθρική προς το μ-λ κίνημα αλλά και το αριστερό. Είναι μια ενέργεια φασιστική και αντιδραστική. Στο βαθμό μάλιστα που οι δημιουργοί της προσπαθούν να την νομιμοποιήσουν ιδεολογικά μέσα στο κίνημα και να την εμφανίσουν σαν επιτρεπτή. δικαιωμένη και «επαναστατικά» επιβεβλημένη, προσιδιάζει σ' αυτούς το ποιόν, τοι σοσιαλφασισμού. Εμείς έτσι θα την αντιμε τωπίσουμε και καλούμε κάθε προοδευτική δύναμη να τοποθετηθεί ανάλογα, ενάντιά της. Και για να τελειώνουμε, στα ζητήματα που έβαλαν τους λέμε το εξής: Το ανθα είναι η πρώτη και η τελευταία φορά που ασχολούνται μαζί μας, όπως λένε, να έχουν υπόψη τους ότι αυτό θα το καθορίσουμε εμείς. Παράλληλα θα συνεχίσουμε να φωνάζουμε : τραμπούκοι φέρτε πίσω τα κλοπιμαία.